

İMKB ANADOLU LİSESİ

nergis

KÜLTÜR - EDEBİYAT DERGİSİ

YIL: 12 • MAYIS 2017

SAYI

13

Ölüm bize ne uzak bize ne yakın ölüm
Ölümsüzlüğü tattık bize ne yapsın ölüm

Erdem Bayazıt

ISSN 1307-3990

9 771307 399005

Alleben Mahallesi, Kemal Köker Cd. No:55 Şahinbey/GAZİANTEP • Tel: (0342) **220 18 19**

Sahibi

İMKB Anadolu Lisesi Adına
Okul Müdürü Adnan BUDAK

Yazı İşleri Sorumlusu

Hasan Hüseyin KAYNAK

Editör

Kezban UZ

İnceleme Kurulu

Cihan ULUCAN
Hasan Hüseyin KAYNAK

Yayın Kurulu

Bora ÜZÜM
Kezban UZ
Selvi KALKAN
Ece HABEŞOĞLU
Harun AKGÜN

Denetleme Kurulu

Osman ARSLAN
Yusuf UZAK
Sait KUTLU

Grafik & Tasarım

Memo Ajans
0.532 415 61 60
www.memohaber.com

Baskı Adresi

İSTANBUL OFSET
0.212 501 01 90

Yayın Türü

Yerel – Süreli

İletişim Adresi

İMKB Anadolu Lisesi
Güneykent Mh.
Şahinbey / GAZİANTEP
www.imkbanadolulisesi.k12.tr

Tel : 0.342 360 97 77

Fax : 0.342 360 97 78

İÇİNDEKİLER

EDİTÖRÜN KALEMİNDEN - KEZBAN UZ	02
DARBEME HAYIR DEDİK - ADNAN BUDAK	03
ÜLKEMİZ VE DARBELER TARİHİ - MERVE ŞAHAN	04-06
VAR MI VATAN GİBİ - BERFİN KAYA	07
ÇANAKKALE YOLUNDA - ABDULLAH BOZKURT	08-09
KÖPRÜ - NİSANUR ASLAN	10-11
KARANLIK IŞIK - RABİA TUĞÇE DEMİR	12
BİLİNMEYENİN DENKLEMİ - KEVSER KILIÇ	13
SEVGİLİ ELİF'İM - BÜŞRA AYDIN	14
BİR ŞİİR - MERVE TEKİN	15
ADİL ERDEM BAYAZIT - HİLAL BÜYÜK	16-17
UNUTAMAMAK - HASAN HÜSEYİN KAYNAK	18
HAYATTAN DERSLER MESELA - İBRAHİM HALİL ARCA	19
HİSSİZLEŞMEK - NERİMAN KARADAĞ	20
RENGARENK - NİL BUKET ÇALMAN	21
İÇİMİZDEKİ OYUNLAR - HALİL İSPİR	22
RUH-İ REVAN - ENES DUYMUŞ	23
ALACAKARGANIN GÖZÜYLE 15 TEMMUZ - ECE HABEŞOĞLU	24-25
CENGİZ AYTMATOV - SELEN KALKAN	26-27
CANIM ACIYOR - FATMA NUR CEVİZ	28
SEN - SENA ABUŞOĞLU	29
BİZDEN HABERLER	30-31
SEN KESİLMEK - GÜLCAN KAZ	32
KENDİMİZLE SAVAŞIMIZ - SEVAL DOĞAN	33
SENDEN BANA KALAN - MUHAMMED YİĞİTUŞAĞI	34
SONUN BAŞLANGICI - ELİF SARIYILDIZ	35
GİTMELİYİM - SELVİ KALKAN	36
İSTİYORUM - TUĞBA NAFK	37
KAF DAĞI'NIN ARKASINDA - ŞÜHEDA UYGUN	38
YALNIZLIĞIN SEN TONU - MÜNEVVER BALABAN	39
DOĞU KARADENİZ'DE BİR HAFTA - İREM AVCI	40-41
MAVİLİKLERİN ŞİİRİ - ABDÜLKADİR TAN	42
PLÜTON YOLCUSU - KEZBAN UZ	43
YALNIZLIK ÜZERİNE - DENİZ URAL	44-45
BİZDEN BİRİ - BERFİN KAYA & ÖMER ÇELİK	46-47
ÇUKUROVA ÜNİVERSİTESİ'Nİ GEZDİK - HARUN AKGÜN	48-49
KOÇUM BENİM - OKAN CAN YILDIRIM	50-51
ÇİR AŞI - ŞEVVAL YILDIRIM	52-53
7.SANAT - HARUN AKGÜN	54
STEVE JOBS - BURAK DİKİCİ	55
BİZDEN HABERLER	56-59

Editörün Kaleminden

Kezban UZ

GÜNEŞE gözlerini kırpan bir Nergis tazeliğiyle yine, yeniden, yepyeni yazılarla sizlerleyiz. 13 yıldır bu işin içinde olan, bu işi severek kucaklayan edebiyat sevdalılarına gönülden teşekkürü borç biliriz.

Onlar ki kalemin, kâğıda olan aşkıdan alevlenen kelimeleri işleyip, yeni bir kalıba koyup bütün ihtişamıyla gözler önüne serdiler. Serdikleriyle gönlümüzde uyandırdıklarıyla duygularımızı beslediler. Yüreğinin dile getiremediği sözcükler oldular. Birden fazla hisse bin anlamla tercüman oldular. Onlar belki de yazamazsın diyenlere inat aldılar kalemi ellerine; konuşmayı marifet sananlara cevap olarak yazdılar her cümleyi. Yazdıkça sayfalar, mürekkepler azaldı duygular taşarken. Yaşanmışlıklar birer birer canlandı gözlerinin önünde. Kimisi gözyaşlarıyla eşlik etti satırlarına, kimisi yaşadığı heyecanlarla, kimisi de yazarken yeniden gülümsedi umutlarına. Her okunuşunda içimizi ısıttılar yazdıklarıyla.

Bu sayımızda ülkemizi uçuruma sürükleyen ve onlara karşı yiğitçe mücadele eden insanlarımıza seslendik; duygularımızı kontrol etmeden bütün samimiyetimizle geleceğimizi çalamazsınız, darbeye hayır dedik.

Gelişen dünyada yalnızlaşan insanı da anlatmaya, onların hislerinin ince tellerine dokunmaya çalıştık.

Yüreğinin sesini kalemine taşıyan herkesin eline sağlık. Yazmak için buradan atılan bir adımın gelecek nesillere, koşması dileğiyle

Sevgiyle, huzurla kalın...

Karanlık bir akşamın sabahında, yeniden güneşi görmenin sevinciyle merhaba!

Adnan BUDAK
Okul Müdürü

MİLLET olarak karanlık sıcak bir 15 Temmuz akşamında Boğaziçi Köprüsü'nde, Beştepe'de Marmaris'te ve Anadolu'da donduk. Oysa temmuzlar çok sıcak olurdu ülkemizde öyle de oldu ve millet hain bir kalkışmayla karşı karşıya kaldı. Bu hain kalkışma karşısında bir "Nergis" gururuyla dik ve yıkılmayan bir millet gördü tüm dünya. Öyle bir hainlik ki milletin kendi silahını topunu ve tankını yine milletin seçtiği Millet Meclisine Cumhurbaşkanı'na ve de millete doğrulttu.

Böyle karanlık bir kışın ardından baharı görmenin sevinciyle, yeniden diriliş mustusunu yaşıyoruz. Öyle ki suya hasret kalmış toprak gibi bütün ilikle-rimize kadar demokrasiyi yeniden yaşıyoruz.

Üstad Necip Fazıl Kısakürek'in de dediği gibi:

**Kırılır da bir gün tüm dişliler
Döner şanlı şanlı çarkımız bizim
Gökten bir el yaşlı gözleri siler
Şenlenir evimiz barkımız bizim**

**Yokuşlar kaybolur çıkarız düze
Kavuşuruz sonu gelmez gündüze
Sapan taşlarının yanında füze
Başka alemlerle farkımız bizim**

13. sayımızla bir "Nergis" gururuyla yeniden büyük bir heyecan ve özlemle karşınızdayız. Bu sayımızda yukarıda da belirttiğimiz gibi 15 Temmuz karanlık akşamı dışında, insanlığın özlem, sevinç, mutluluk, aşk gibi bireysel duygularına da değindik.

Başta da belirttiğimiz gibi şimdi bahardayız. "Nergis" bahar, yeniden

diriliş ve gurur demektir. Biz de yaşadığımız çetin kış mevsiminin ardından "diriliş" yeniden yaşamının sevinç ve onuruyla karşınızdayız.

13. sayımızın haklı gurur ve onurunu yaşamının sevincini siz değerli okuyucularımızla paylaşmak istiyoruz. Bu birliktelik bizi öylesine kuşattı ki umut ve sabırsızlıkla sizinle buluşmayı bekliyoruz. Belki tatlı bir yorgunluk yaşıyoruz ama buna değmez mi? Elbette yorgunluk olmasa güzellik de olmaz bunun bilincindeyiz.

Siz değerli okuyucularımızı bu sayımızla baş başa bırakırken nice "Nergis" lere ulaşmanın dilek ve temennisiyle emeği geçen İMKB Anadolu Lisesi öğretmeni ve öğrencilerime sonsuz teşekkürlerimi sunarım.

Ülkemiz ve Darbeler Tarihi

BAHARLARIMIZ vardı bizim, Anadolu topraklarında binbir çiçek açan. Bir mustu bekler gibi beklerdi annele-
rimiz vatani görevini yapan kınalı kuzularını. Bu mümbit topraklara ilk kan bir bahar akşamı düştü. Ve seksenler-
de, kardeş kardeşi vurdu sinsice hiç acımadan. Sonraları şehit kanları düştü Anadolu'muza. Annelerimiz göz yaşı döker oldu kınalı kuzularının ardından. Düşman hain ve korkaktı, sin-
si bir sırtlan gibi. Mehmetçiklerin karşısına çıkmaya cesaretleri yoktu. Kalşlık almış başını gidiyordu. Bazen yola mayın döşemeler, bazen izne giden zavallı bir ana kuzusunu pusuya düşürmeler ya da uyku-
sunda başının ardından vurulan polisler... Hainler içimizdeydi ya bu hainlerin yularını tutanlar... Günler geldi geçti sönmedi kalbimizdeki acı çığlık ve bir türlü baş bağlamadı yüreğimizdeki yara. Allah'ım ne-
den bu memleketin üstünde kara bulutlar eksik olmuyordu. Bu kaçınıcı ölüm, bu kaçınıcı cenaze? Şehitlerimiz al kanlar içerisinde ay yıldızlı bayrağımıza sarılı.

Ve sinsi karanlık geldi çatı bir yaz akşamı. Günlerden 15 Temmuzdu. Nereden bilebilirdi millet "Hain Meczup"un bu kadar çıldıracağını ve milleti çıkarı uğruna katledeceğini. Burası Anadolu coğrafyasıydı ne haini ne de kahramanı biterdi. Kahramanlar ölüme gül bahçesine ko-
şar gibi giderlerdi. Çünkü onlar biliyordu ki; bu vatan düşünce hiç kim-
se hür olamayacaktı, esaret içerisindeki kölelikti bu. O gün Ömer Ha-
lis'in yüreğine ateş düşmüştü ve kelebek gibi ateşe koşuyordu çünkü onu çağırıyordu sevgili peygamberi. O "yok" diyebilir miydi böyle bir davete? Ve demedi, gözünü kırpmadan çekti silahını o an hainlerden birini tam alnından vurmuştu. Ya sonra onlarca kurşuna siper etmişti korkusuzca bedenini.

Dediğimiz gibi bu topraklar kahramanlarını da büyütür ve gün gelir onları kara bağrına basar, bir ana bir yar gibi. 27 Mayıs 1960 askeri darbesi sonrası haklarında idam kararı verilen dönemin Başba-
kanı Adnan Menderes ile bakanlarından Fatin Rüştü Zorlu ve Hasan Polatkan'ı bağrına bastığı gibi. Menderes ve arkadaşları demokrasi yolunda verilen ne ilk ne son şehitlerimizdi. Bu memlekette Osmanlı Döneminde de birçok askeri ayaklanma ve darbeler olmuştu. Hatta ilk ilk darbe genç Sultan Fatih Mehmet'e karşı yapıldı. *Darbeler tarihi, Osmanlı İmparatorluğunda Fatih Sultan Mehmet dönemine kadar uza-
nıyor. Evet, Buğaktepe İsyanı adıyla ilk darbe, dönemin ordusu Yeniçe-
riler tarafından Fatih Sultan Mehmet'e karşı yapıldı. Yaşı küçük olduğu gerekçesiyle Fatih'in tahta geçirilmesine karşı başlatılan isyan, II. Mu-
rat'ın yeniden tahta oturup yeniçerilerin maaşına zam yapmasıyla son bulmuştur. Ancak darbeyi unutmayan Fatih, sonraki yıllarda araların-
da Yeniçeri Ağasının da bulunduğu askerleri gerekli cezalara çarptırdı.

Cumhuriyet Dönemine geldiğimizde 27 Mayısın bilançosu çok ağır oldu. Darbeyle Orgeneral Cemal Gürsel Cumhurbaşkanlığına ge-
tirilirken, meşru cumhurbaşkanı ve hükümet üyeleri tutuklandı. 235 general ve çoğunluğu albay, yarbay ve binbaşından oluşan yaklaşık

3 bin 500 subay emekliye sevk edildi. Bazı üniversitelere el konulup kapatılırken bin 402 üniversite öğretim görevlisi görevden alındı. Yargıda 520 hâkim ve savcı görevden alındı. Yapılan kıyım sonucu tüm kurumlar kontrol altına alındı. Darbeciler tarafından oluşturulan mahkeme üyeleri kendilerine verilen emirler gereği Başbakan Adnan Menderes ve birçok siyasiyi idama mahkûm etti. Haklarında idam kararı verilen Fatin Rüştü Zorlu ve Hasan Polatkan 16 Eylül'de, Başbakan Adnan Menderes ise 17 Eylül'de idam edildi, diğer idam kararları ise müebbet hapse çevrildi. Sonra sırasıyla 12 Mart Muhtırası ve 12 Eylül etkileri günümüze kadar devam eden 80 darbesinde başlatılan kıyımla siyasi partiler kapatılarak, liderleri tutuklandı. 1 milyon 683 bin kişi fişlenerek anarşist olarak kabul edildi. Devlet Güvenlik Mahkemesi tarafından açılan 210 bin davada 230 bin kişi yargılandı, 7 bin kişi için idam cezası istendi ve 517 kişiye idam cezası verildi. Yüzlerce kişi şüpheli bir şekilde öldü, resmi rakamlara göre 171 kişi işkenceden öldü. 98 bin 404 kişi örgüt üyesi olmak suçundan yargılandı; aralarında öğretmen, öğretim görevlisi ve hâkimlerin de bulunduğu 30 bin kişi sığınmacı olduğu için işten atıldı. 14 bin kişi yurttaşlıktan çıkarıldı, 30 bin kişi siyasi mülteci olarak yurtdışına gitti.

Daha yakın tarihimize doğru gelirsek 28

ŞubatPost modern darbeyle daha önceleri tanklarla yönetime el koyan darbeciler, yaşanan değişime, dünya konjonktürüne ayak uydurarak silahsız darbeyle sivil hükümeti devirme yoluna gitti. Refah Partisi'nin 1995 seçimlerinde en fazla oyu alarak birinci parti olması, darbeci zihniyeti bir kez daha harekete geçirdi. Toplumun özüne dönüşünü kabul lenemeyen cuntacılar, İslami hassasiyeti olan bir partinin iktidara gelişini hazmedemeyerek irtica paranoyası oluşturmaya başladı. Açıkça İslam'a düşmanlık yapamayan bu zihniyet, İslam'a olan düşmanlığını İrtica adı altında ortaya koydu.

Sonra 27 Nisan E-Muhtırası ve nihayet 15 Temmuz bir Meczup'un önderliğindeki cinnet darbesi Cumhurbaşkanımıza ve halka yönelik acımasız bir saldırı başlatan cuntacılar, Cumhurbaşkanı'mızı diri veya ölü olarak ele geçirmek üzere Marmaris'te bulunan Cumhurbaşkanı'mızın kaldığı otele saldırı düzenledi. Cumhurbaşkanı'mız kendi ifadesiyle saldırganlardan 15 dakikalık farkla kurtuldu. Saldırıyı atlatan Cumhurbaşkanı'mız, halkın cuntacıları temizlediği İstanbul Atatürk Havaalanına indi. Sokaklara çıkan halk tankların önüne yattı. Devlet kurumu olan TRT'yi basarak darbe bildirisi okutan cuntacıların hesap edemediği şey sadece TRT basılarak darbenin gerçekleştirilemeyeceğiydi.

60 ve 80 darbelerinde TRT'nin tek bilgi kaynağı olduğu dönem sona ermiş, onlarca televizyon kanalı, internet sitesi ve sosyal medya platformu, olanları halka canlı canlı aktarıyordu. Bu da darbecilerin planlarını bozdu. Halkın farklılıklarını bir yana bırakarak siyasilerle beraber darbeciler karşısında birleşmeleri ve ordunun darbeye karşı olan bölümü ile polisin mücadelesi sonucu darbe girişimi sabah saatlerinde sonuçsuz kaldı. Ancak darbe girişimi ardından acı bir tablo bıraktı. İlk defa halka ateş açılan darbe girişiminde 62'si polis, 5'i asker, 173'ü sivil olmak üzere 240 kişi hayatını kaybetti, bin 535 kişi de yaralandı. Tedavileri devam eden yaralılarından yaklaşık 100'ünün durumunun ağır olduğu belirtildi. Yaşanan çatışmalar sonucu cuntacı olduğu belirtilen 24 kişi ölü, 50'si de yaralı olarak yakalandı.*Karanlıklar korkutmaz bu milleti. Dört nala koşturur atlarını düşman üstüne ve gerektiğinde tankların, topların önüne siper eder bir an düşünmeden vücudunu 15 Temmuzlardaki gibi.

Hani baharlarımız vardı bizim ve al bayraklara sarılı Mehmetçiklerimiz. Onları kucaklayan gözyaşları içindeki analar,sevgililer ,evlatlar...Yürekler yangın,içimiz kor ve en acısı da sinsice arkadan vurulmak.Ne oldu ya Rabbi bize?Bağrında hüznler büyütür bu millet acı ve kederden kaleler yapar yüreğinde.Yok olmadı ve yok olmayacak varlık tepesindeki düşüncemiz.Hani bizim sevinçlerimiz,bayramlarımız vardı? Gün geldi bu millet yine birlik oldu. Solar zannetme bu gül. Elbet baharlar yine gelecek ve bin bir çiçek açacak Anadolu topraklarında.Ve bitecek elbet ağıtlar, ölümler. Anneler yine dimdik ayakta duracak ve limanlar nasıl beklerse gemileri öyle bekleyecekler kınalı kuzularını.Bu vatana diş geçiremeyecek hainler, Çanakkale'de olduğu gibi.

*Kaynakça: ilk haber Osmanlıdan-gunumuze-darbe-gelenegi-ve-15-temmuz

Var mı vatan gibi

Yapayalnız bir temmuz gecesi,
Uyandı yaşlı mahmur uykusundan İstanbul
Uyandı, Ankara ve uyandı umarsızca Boğaziçi
Deniz şahlanmış bir tay gibi köpük, köpük kızmakta.
Peki ya bu bisehap gecede katra katra baran ne?
Bu ne hail'dir Türk'e kefen biçen?
Koşup da gelmez mi bayrağı göklere diken?
Dumanlar sardı dört bir yanı,
O gece İstanbul yazdı destanı !
Soğuk bedenlerdeki sıcak mermilerin izi
Bu çığlık atan martılar neyin nesi?
Göklerde semaya yükselen selanın ta kendisi
Söyleyin! Darbe neymiş hitam durağında?
Assınlar, kessinler gam yok.
Ellerde sapanlar sipere gerek yok.
Sürecekse sürsün bedbaht sahneler.
Korkmayın çocuklar! Salmaz handeler.
Uyandı bir gece İstanbul.
Tanklar, tüfekler mecruh kıldı meydanları
Şayet dökülecekse mertin bir damla kanı,
Canı alınsın, eli tüfekli namert komutanı
Güneş uzunca doğmayı unutmuş gibi.
Söyle çocuk susma! Var mı vatan gibi?
Şehadetlerdir tek mermi yürekteki
Didarlarda giryeler, bu neyin hesabı ki?
Söyle çocuk susma! Var mı vatan gibi?
Enver bir temmuz gecesi karaya çalındı askerler
Buram, buram ölüm kokar ellerdeki tüfekler
O gece ki kanatlandı yerdeki melekler
Tek şahididir intiharına omuzumdaki katipler.
Ey! Göğsü miğferli yüce şanlı asker çevirme namlunu
Vatandır. Bize yeter.
Bu ne tiratlıktır sevineceğin zafer?
Bu şehrin her çocuğu ölmeyi hayal eder.
Yine unutmuş güneş doğmayı
Yerdeki kanlar ateş gibi,
Söyle çocuk susma! Var mı vatan gibi?

Çanakkale Yolunda...

BİR milletin destansı direnişini yerinde görmek ve yaşanan acıları bir nebze olsun hissetmek için sabahın erken saatlerinde yola koyulduk. Gözlerimizden uyku süzülüyordu ama buna değmez miydi? Elbette değerdi. Orada kim bilir ne hikâyeler, ne destanlar yaşanmıştı. Anadolu'nun taşra köylerinden bütün sevdiklerini bırakarak bir sevda uğruna o kutsal topraklarda vücudunu ortaya koymak ve gözünü kırpmadan bombalara siper olmak... Allah'ım bu nasıl bir iman, nasıl cesaret? Kaç millet bu şekilde ölüme gülerek gitmiştir. Bu sorunun cevabı belki de yoktur. Geriye dönüp baktığımızda daha yeni doğmuş bebesini, annesini, babasını ve kocaman sevdasını vatan uğruna bir kenara atabilmek... Bundan daha büyük sevda olabilir mi? Elbette olmazdı.

Evet o topraklarda bu destanı ve bu sevdayı yerinde hissedecektik. Herkes uçağa binmişti. Bir iki saat sonra oradayız. Çanakkale küçük ve şirin bir boğaz şehrimiz. İnsan bu topraklarda kendisini biraz buruk hissediyordu. Geçmişte yaşanan destan aklımıza geliyordu ve o an kendi iç dünyamızda Mehmetçikleri düşünüyorduk. Bir yanımız mağrur, bir yanımız hüznle dolu ve geçmişte yaşanan hatıralara gidiyoruz: İngilizler dünyanın dört bir yanındaki sömürgelerinden insanları kandırıp barbar Türkler, Hristiyanları yok edecek deyip Çanakkale'ye getirmişlerdi ve bunlardan biri de Mr. Josef Miller'di. Onun ağzından o günü dinleyelim:

"1957 yılında İstanbul Tıp Fakültesinden mezun olup ihtisas yapmak üzere ABD'ye giden doktor Ömer Musluoğlu görev yaptığı hastanede başından geçen çok enteresan bir hadiseyi şöyle anlatıyor: "Bir hastaya gittim. Yaşlıca bir adam tahminen yetmiş beş yaşlarında.

-Kan vereceğim kolunuzu açar mısınız? Pazusunu açtım, baktım pazusunda dövme şeklinde bir Türk bayrağı var. Çok ilgimi çekti. Kendisine sormadan edemedim.

-Siz Türk müsünüz? Kaşlarını yukarıya kaldırarak “hayır manasın-da” işaret yaptı. Ama ben hala merak ediyordum:

-Peki bu kolunuzdaki Türk bayrağı nedir?

-Aldırma, işte öylesine bir şey dedi. Ben yine ısrarla dedim ki:

-Fakat benim için bu bayrak çok önemli dikkatimi çekti. Çünkü bu benim milletimin bayrağı, benim bayrağım...

Bu söz üzerine gözlerini açtı, derin derin yüzüme baktı ve mırıltı halinde sordu:

-Siz Türk müsünüz?

-Evet Türk'üm.

İhtiyar gözlerime bakarak tanıdık bir göz arıyor gibiydi. Anlatmaya başladı:

-Yıl 1915. Sen hatırlamasın o yılları. Çanakkale diye bir yer var Türkiye’de. Orada savaşmak üzere bütün Hristiyan devletlerden asker topluyorlardı. Ben Anzak’ım. İngilizler bizi toplayıp dediler ki: “Barbar Türkler ,Hristiyan dünyasını yakıp yıkacaklar, bütün dünya o barbarlara karşı cephe açmış durumda ve birlik olup onların üzerine gideceğiz. “Bu savaş çok önemlidir.”dediler. Biz de inandık sözlerine. Savaşmak isteyenler arasına katıldık. Bizi alıp Çanakkale’ye getirdiler.

Savaşın şiddetini ben ilk defa orada gördüm. Öyle ki denize düşen gülleler suları metrelerce yukarı fışkırtıyor, gökyüzünde havai fişekler ,geceyi gündüze çeviriyordu.Her taarruzda bizden de Türkler’den de yüzlerce insan hayatının baharında can veriyordu. Fakat biz hepimiz Türkler’deki gayret ve cesareti uzaktan gördükçe şaşıryorduk. Teknolojik yönden çok çok üstün olduğumuz gibi sayı bakımından da onlardan fazlaydık. Peki onlara bu cesaret ve kuvveti veren şey neydi? İlk başlarda zannediyordum ki İngilizler’in bize anlattığı gibi Türkler barbarlıktan böyle saldırıyorlar. Meğer barbarlıktan değil, kalplerindeki vatan sevgisinden kaynaklanıyormuş , bunu nereden anladığımı söyleyeyim:

-Biz karaya çıktık ve taarruz edemiyoruz, bizi püskürtüyorlar. Tekrar taarruz ediyoruz, bizi yine püskürtüyorlar. Derken böyle bir taarruzda başımdan yediğim bir dipçik darbesiyle kendimden geçmişim. Meraktan ağzım açık yaşlı Avustralyalı’yı dinliyorum. Savaşın dehşetli anılarını anlatırken hastalığına rağmen tir tir titremeye başlamıştı ve devam etti. Gözlerimi açtığımda kendimi yabancı insanların arasında buldum. Nasıl korktuğumu anlatamam. Çünkü İngilizler bize Türkler’i barbar ve vahşi insanlar olarak tanıtmıştı; ama dikkat ettim yaralarımı sarmışlar, bana hiç de öfkeli bakmıyorlardı ve kendime gelmişim. Bu defa çantalarında bulunan yiyeceklerden ikram ettiler bana. İyi biliyo-

rum ki onların yiyecekleri çok çok azdı ve bu haldeyken bile kendileri yemeyip bana yiyeceklerini ikram ediyorlardı. Çok şaşırmıştım ve kendi kendime dedim ki: “Bu adamlar isteseler şu anda beni öldürürler; ama öldürmüyorlar. Veyahut isteseler önceden öldürebilirlerdi. Halbuki beni cephenin gerisine götürdüler. Biz esirlere misafir gibi davranıyorlardı.”

Bu duygularla “Yazıklar olsun bana” dedim. “Böyle asil insanlarla niye savaşıyorum? Bu İngilizler ne yalancı ve Türk düşmanıymış”di-yerek pişman oldum. Ama bu pişmanlığım fayda etmiyordu ki... Bu iyiliğe karşı ne yapsam diye düşündüm durdum günlerce.Nihayet bizi serbest bıraktılar. Memleketime döndüm. İşte memlekette Türk milleti-ni ömür boyu unutmamak için koluma bu dövme Türk bayrağını yaptır-dım. Benim gözlerim dolu dolu ihtiyara bakarken o devam etti:

-Talihin cilvesine bakın ki o zamanda ölmek üzere iken yaralarımı iyileştirerek sıhate kavuşmama çaba sarfeden Türkler idi ve şimdi de Amerika gibi bir yerde yıllar sonra yine iyileştirmeye çaba sarfeden bir Türk...

Peşinden nemli gözlerle “Bana adınızı söyler misiniz? dedi. “Ömer” cevabını verdim. Merakla tekrar sordu:

-Peki niçin Ömer ismini, vermişler sana ?

-Babam ,Müslümanların ikinci halifesinin ismini bana “ Ömer adı-nı” vermiş.

-Yahu senin adın Müslüman adı mı ?

Ben “Evet, Müslüman adı” deyince yüzüme baktı ,birden doğrul-mak istedi. Mani olmak istedim. İsrar etti.

Ama niçin ısrar ediyordu?

İhtiyarın ısrarına dayanamayıp yatakta oturmasına yardım ettim. Gözleri dolu doluydu. Yüzüme bakarak dedi ki:

-Senin adın güzelmış. Benim adım şimdiye kadar Mr. Josef Miller idi. Şimdiden sonra “Anzaklı Ömer” olsun.

Rehberimizin anlattığı bu hatırayla hislenerek şöyle düşün-dük:

“Bu millet o gün Çanakkale’de sadece savaşmadı ,düşmanlarına bile asaletin ve savaş hukukunun ne olduğunu da öğretti .”

Gezimiz bitip şehrimize dönerken dedelerimizin hangi şartlarda bu vatani bize emanet bıraktıklarını daha iyi anladık. Onlara ne kadar dua etsek azdır . Ruhlar şad olsun.

Bu arada Şahinbey Belediye Başkanı Sayın Mehmet Tahmazoğlu’na bizim bu duyguları yaşamamıza vesile oldukları için teşekkürü bir borç biliriz.

Köprü

12

EYLÜL 1980 gecesi, Türk halkı radyonun başında darbe bildirisini dinlerken bütün evlerde sessizlik hakimdi bir ev hariç. Özkara ailesinde Sibel Hanım'ın çığlıkları yankılanırken evin reisi Sinan Bey'in endişesi göze çarpıyordu. Bu endişe aslında mutluluk sebebiydi çünkü Sibel Hanım hamileydi ve galiba tam da şimdi doğum zamanı gelmişti. Sokağa çıkma yaşağına rağmen Sinan Bey riskleri göze almak zorundaydı. Apar topar hanımını ve kayınvalidesini alıp hastaneye gitmek için yola çıktılar. Henüz hastaneye yetişmeden yolda Boğaziçi Köprüsü üzerindeki araçta minik Merve dünyaya gözlerini açtı.

Merve'ydi bu... Doğan güneşin, filizlenen umudun adı. Belki de bu güneş herkesin gözlerine doğacaktı. Bütün ülkeyi hüznün, endişe aynı zamanda korku salmıştı. Ülkenin akıbeti ne olacaktı? Kimse bilmiyordu. İşte bu belirsizlik sıkıyordu ya insanların canını. Her gün ülkenin dört bir yanından insanlar gözaltına alınıyor, bir kısmı içeri alınıp işkencelerle hayatları söndürülüyor, bir kısmı ise idam ediliyordu.

Aradan yıllar geçti, darbe bitti ama ülke hala darbe yıllarının acısını çekiyordu, hem can hem de mal kaybıyla. Merve Özkara 18 yaşında bir genç kızdı artık. Büyümüşü, zor bir çocukluk geçirse bile atlatmıştı ne de olsa. Artık Allah'ın bütün genç kızlara emri olan tesettürü o da hayatına geçirmek istiyordu. Ailesine danışacaktı. Tek dileği anne

ve babasının kendisinin kararına saygı duymasıydı ve ne olursa olsun onun arkasında durmalarıydı. İlk önce annesine açıkladı durumu, annesi karışmadı saygı duydu kızının kararına babasına söylediğinde de babası gayet mutlu olmuş ve olumlu konuşmuştu. Üniversite sınavına girmişti Merve, küçüklükten beri tek bir hayali, tek bir hedefi vardı onun için. İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi. Kazanmıştı. Hayalini, umudunu.. Şimdi geriye kalan bu bölümü hakkıyla okuyup görevini adil bir şekilde yapmak.

Merve üniversiteyi kazandığı yıl 28 Şubat olayı gerçekleşmiş ve ülkenin dört bir yanında insanlar üzerindeki baskı artmıştı.

Büyük gün. Üniversitenin kapısı önünde durmuş heyecanını dizginlemeye çalışıyordu. Nasıl anlatılırdı bu mutluluk, bu heyecan? Nasıl tarif edebilirdi ki? Hayallerine kavuşmak için ilk adımı, en zor adımı atmıştı.

Kampüse girmek için hareketlendiğinde genç adamın kendine seslenmesiyle durdu.

-“Okula giremezsin.” dedi buz gibi sesiyle.

-“Neden?” diye sordu Merve şaşkınlığını gizleyerek.

-“Başörtünü çıkarman gerek.” diye yineledi sesini

Merve durumu kabullenmeyip, zorluk çıkarınca rektörün yanına görtürdü genç adam. Rektör onun gösterdiği odaya girmesini söyledi. Merve içeri girdiğinde beş-altı başörtülü kız daha vardı. Odadaki sevimsiz kadın, iki saat boyunca ;

-“Allah’ın verdiği kuldan saklanır mı?”

-“Burası bir devlet kurumu”

-“Bu şekilde okuyacaksınız gidin başka bir ülkede okuyun.”

-“Bu yobazlığın farkında değilsiniz?” tarzında şeyler söyledi.

Merve odadan çıktığında gözyaşlarını tutamıyordu, bu kadar emeğin sonucu bu mu olmalıydı? Güle oynaya geldiği üniversiteden ağlayarak çıkarken aklından geçen binlerce sorular sorular...

Başörtüsünün kime ne zararı vardı? Başörtüsü olmayan arkadaşlarıyla eşit değil miydi?

Annesinin başörtüsüne saldıran Fransız askerine mani olmak isterken şehit düşen Antepli Şehit Kamil geldi aklına. Sütçü İmam ve şimdi başörtüsünü açmak isteyen kendi polisi ve okul idarecileri. Zor bir kararın arifesindeydi. Peruk takarak, aşağılanarak itilerek kakılarak okudu Merve.

Yıl 2016 olmuş bir hakim olarak mesleğini yapıyordu Merve. Evliydi sevdiği adam Selim’le bir de erkek çocuğu vardı ayrıca ikinci çocuklarını da bekliyorlardı. Şükrediyordu Allah’a çekmiş olduğu onca sıkıntıdan sonra mutlu bir hayata kavuşmuş. İnançlarından ödün vermeden çalışabiliyordu.

15 Temmuz 2016 sıradan bir gün olarak başlamış ama öyle bitmemişti. Akşam saatlerinde okunan darbe bildirisini gözyaşları arasında dinlerken çektiği sıkıntılar, kaybettikleri geldi aklına. Ve daha dünyaya gelmemiş kızı. O da mı kendisi gibi sıkıntılar çekecekti. Ve şu bildiriye okutanlar, tanklarla sokağa çıkanlar, milletin uçağıyla milleti bombalayan aşagılık adamlar, bizim askerimiz olamaz diyordu. Hamileliğinin ileri safhasında olmasına rağmen çıkalım Selim dedi. Hadi sokağa çıkalım. Hep beraber çıktılar ve doğruca Boğaziçi Köprüsüne gittiler. Köprüde bağıriyordu Merve ne hakla bizim seçtiklerimize darbe yaparsınız kimsiniz siz diyordu ki omzunda yıldızlar olan asker kamuflajı giymiş biriyle karşılaştı. Yüz yüze geldi onunla ona zerrece aldırmadan sloganını gür bir sesle haykırmaya devam ediyordu elinde tuttuğu çocuğuyla. Bir ara göğsünde hafif bir sıcaklık hissetti, umursamadı. Çocuğunun eline sımsıkı sarılmış eşiyile beraber bağıriyordu. Aniden gözleri karardı, etrafı bulanık görmeye başladı sıkıca tuttuğu çocuğu elinden kaydı ve yere düştü. göğsü kandan kıpkırmızı olmuştu. Eşi Selim ve orada bulunan hiç tanımadığı insanlar telaşla onu hastaneye yetiştirdi. Merve için çok geçti artık. O karnındaki minicik yavrusuyla cennetteydi artık.

Şehitler aleminde....

Karanlık Işık...

yaşadın mı karanlığı hiç
en derinlerinde ağlayıp da
her gözyaşı damlasını sakladığın karanlığı
seni senden uzaklaştıran,
ne yapacağını bilmeden,
önünü görmeden bir yerlere götüren karanlığı?

ya da saklandın mı ıssız kaldırımların arasına ,
bir çare bulurum umuduyla
dokundun mu en içten inci tanelerine?
sen hiç kardelen oldun mu?
karanlık, soğuk bir dağ başında
birkaç kökle tutundun mu hiç toprağa?

fakat kardelenin toprağın içine sakladığı sırlar
o sırların güneşe verdiği ışık bir başka.
bir kitap gibi saklar sırları toprak
ve okutturur geceye sırları ancak
birliktedir gece, toprak, kardelen
kardelendir sırları katil gibi toprağa gömen.

bilmezsin gecenin en karanlık yerinin ışığa en yakın yer olduğunu
dinlemezsin o sessizliğin ardındaki cıgılları
oradan atlayıp başka bir gökyüzüne
söndüremezsin en parlak yıldızların ışığını, bir tek gülümsemeyle
çünkü ışık aslında en çok gecedir
gece ise içimdeki kuyuda küçük bir velvedir.

Bilinmeyenin denklemi?

BİR boşlukta oradan oraya savruluyoruz. Uçuk kaçık, sonu olmayan bir boşlukta, sığınacak bir yer arıyoruz. Gençler geceleri duvarları izliyor sebepsiz. Yaşlılar geçmişin pişmanlığını saklıyor yastık altlarına. Yapmam dediği ne varsa yapıyor insan. Muştulu haberler getirmiyor postacı. Hatta kendisi bile gelmiyor artık. Herkes yorulmuş ama ben yorulmadım, biraz daha farklıyım. Sanki incinmişim gibi. Tepki veremeyecek kadar hissizleştim. Fakat uzuvlarım bana inat, isyan edercesine hareketli. Yine uykularımdan kan ter içinde uyanıyorum.

Son günlerde değiştim sanki eskiye göre. Çoktan ruhum bedenimi kendinden soyutlamış gibi. Boşluktaım tamamen boşlukta. Dokunsam donacak, bıraksam yanacak gibi. Hangi ara bu kadar boşlukta kaldım bilmiyorum. Farklıyım sanki herkesten olumsuz bir farklılık bu. Kafamda bir şeyler var, birkaç farklılık daha. Anlatsam deli diycekler, anlatmasam ben delireceğim. Hiç bitmez mi bu farklılıklar ve bunların bilinç altımdaki dansları? Rüyalar mı?

Evet, kafamın içinde dolaşan o farklılıkların beynimdeki curcunası. Şizofreni belirtisi diyorlarmış duvardaki çizgileri insan suretlerine benzetmeye. En ala şizofrendik o zaman ya da bir dahi? Bunu anlamamanın bir yolu var. Lakin kim dinler ki boşlukta süzülen bir gencin lakırtısını. Bilinmeyen bir şeyler var bir denklem sanki bilinmeyenin denklemi. Art arda sıralanmış düğümleri. Bilinmeyen bir şeyler var.

Fidan gibi gençlerin kafasını öne eğen, ya da yaşlıların geceleri ağlayarak hatırladığı şeyler. Hiç kapanmayan bir yara sanki dedim ya bir boşluk. Aıştık o boşluklara. Evlerimizi inşa ettik ve döşedik içini. Kimse görmedi, çılgılık atsan belirtisi sadece bir gözyaşı damlası olacak. Bahçesi de vardı o evlerin. Çiçekler diktik, gri çiçekler. Her gün suladık biçareliğimizle. Yağmurlar yağdı, fırtınalar esir aldı o evleri. Kimsenin haberi olmadı, bizim bile. Sonra kasırgalar yuttu o evleri. Yine bir boşluk. Bilinmeyen bir şeyler var. Ateş böcekleri var o boşluklarda. Her biri bir fikir, bakışlar, direk boşluğun penceresi. Bilinmeyen bir şeyler var. Mesela boşluğun bizi yenebileceği bilinmeyenin denklemi gibi.

Sevgili Elif'im,

Baharı bekleyen göçebe kuşlar gibi bekliyorum seni. Ne hasret dinliyor ne de gel demeye güç yetirebiliyor dilim. Bekleyen ben miyim, yoksa sen misin bilemiyorum. Gelmeni bekleyecek kadar sabırlı da değilim aslında ama sana giden bütün yollar karanlık Elif'im. Sesin geliyor uzaklardan, gel diyorsun, çağırıyorsun beni. Tam koşmak isterken sana, hayaletler kesiyor önümü, korkuyorum. Sanki herkes ayağa takılan bir taş, sanki herkes beni hapseden bir ağ olmuş ya da herkes düşman olmuş bana. İnsanlar, her biri sekiz köşeli bir tuğla sanki. Örünmüşler aramıza hapisane duvarı gibi. Kokun geliyor, sesin geliyor, bir de gözyaşların yağıyor yüzüme damla damla. Kafeste çırpınan kuşun kanat sesleri geliyor kulağıma, bir de sensizlikle sınıyan yüreğimi dinliyorum. Hepsı tek bir nota çalıyor, hepsı tek bir ismi sayıklıyor: Elif, Elif, tek, bir ve ilk. Başka bu kadar yakışacak bir isim varsa, söyle öyle sesleneyim sana. Günler, aylar, mevsimler geçiyor hatta ömür geçip gidiyor. Gözlerim küsmüş bana, inan her gün sitem ediyor.

Seni görene kadar kimseleri görmek istemiyorlar sanki. Aynaya bakıyorum, aynalarda seni gördüğüm günler geliyor aklıma, ıslak bir buğu ile kapanıyor gözlerimin önü.

Elif'im, yollar karanlık. Gözlerim ufuklarda. Ne ay doğuyor ne güneş. Biliyorum, güneş de ay da yeniden doğmak için batıyorlar ama geceler çok karanlık Elif'im. Gerçi herkesin korktuğu, kaçtığı siyahı bile sevdirdin bana. Siyaha bile alıştım senin hatırına ama yalnızlık çekilecek gibi değil. Yıldızlarını gönder bana, sınıksı sarsınlar

beni. Dinlesinler, anlasınlar kimselerin anlayamadığı beni. Evet, anlatamıyorlar dedim. Aslında pek anlatmıyorum da kimseye kendimi. Üç beş kişiydi yalnızca derdimi döktüklerim, onlarda deli demişlerdi zaten bana. Bu yüzden susmayı tercih ediyorum ve beklemeyi, sabırla.

Hatırlar mısın eskiden hep sana anlatırdım, bütün yaşantımı, bütün dertlerimi. Sonra sen gittin, ben gittim. Sonra sustum. Çünkü artık tek derdim sendin. Yürüyorum taşlı, soğuk bir yolda. İnsanların, kuşların, rüzgarın ve yağmurun sesini dinliyorum. Sanki hepsi "Elif" diyor. Ağzından çıkmış her cümlede mutlaka buluyorum seni. Herkesin seni konuştuğunu sanıyorum, ama herkes senden, benden ve bu alem-den habersiz aslında. Her satırda seni okuyorum. Sanki alfabe sadece "E,L,I,F" harflerinden ibaret. Dünyadaki bütün şarkılar senin için yazılmış gibi. Notalar sanki senin için dizilmiş. Senin için ağlıyor keman, senin için feryat ediyor ney ve senin için atıyor parmaklıklar ardında saklı yüreğim.

Elif'im. Benim her şeyim. Kelimeler tükenmiyor zaten ama koymak zorundayım artık mektubumun sonuna "üç" noktayı. Üç nokta, çok şey hatırlatıyor bana. Çok şey ve hepsi de sana dair. En güzel, Mevlana hazretleri tefsir etmiyor mu üç noktayı:

" Üç nokta aşktır.

Her nokta gizli bir ahtır.

Seviyorum deyip haykıramamaktır.

Boğazda düğümlenen iki çift sözdür.

Dilin lal, gönlün melal olduğu andır.

Gözlerden süzülmeyen iki damla gözyaşındır.

Hissedilen fakat bir türlü yazılamayandır.

Kelimelerin kifayetsiz kaldığı andır.

Üç nokta, bitmeyendir, bitemeyendir..."

Elif'im, bir tek sana yazabiliyorum. Bir tek senin için akıtıyor mürekkebimi kalemim. Bir tek seni kabullenebiliyor sayfalar. Hadi Elif'im geldi veda vakti. Zaman tükendi. Her şey gittikçe tükeniyor zaten. Gittikçe tükenmeyen bir sen varsın işte...

Bir Şiir

bir şiir, neydi?
geçmiş zamanların anısına,
silik, karanlıkta parlayan, yoksul,
seneleri unutturacak bir özlem.

bir şiir, neydi?
odamdan daha kara bir omzun,
çökmüş, alçakça yumuşak sıcaklığını aratan,
çat kapı düşen, uslanmaz bir soğuk.

bir şiir, neydi?
kurşun gibi ağır damlalar döktüren,
bıçak gibi değen donuk kalplere,
kuru bir şefkatten ziyade bir bakış.

bir şiir, neydi?
göçmen yollarında, buz tutan yağmurda,
bir serçe ve bir kırlangıcın gagasında
çoktan paylaşılmış bir ekmek.

bir şiir, katledildi.
sımsıkı dostluklardan arda kalan,
yağmurlu sıcakların ortasına doğmuş,
ömür gibi bitiveren bir şiir.

Adil Erdem Bayazıt

Merhaba. Sizlerle röportaj yapmak bizleri onurlandırıyor. İsterseniz başlayalım?

- Merhaba, düşünceleriniz için teşekkür ederim. Tabii ki başlayabiliriz, buyurun.

Öncelikle sizin hakkınızda merak ettiğimiz bir soru var. Beğenerek eserlerini okuduğunuz bir yazar var mıydı?

- Evet vardı. Özellikle lise yıllarımda tanıştığım Dostoyevski, eserlerini çok beğenerek okuduğum bir yazar.

Peki, “boşluklu yaşamak” adlı şiirinizi neden esinlenerek yazdınız?

-Bu şiirimde Çoban Ali’nin Kent meydanında ahali önünde idam edilışinden etkilendim.

Sezai Karakoç ile tanışmanız nasıl oldu?

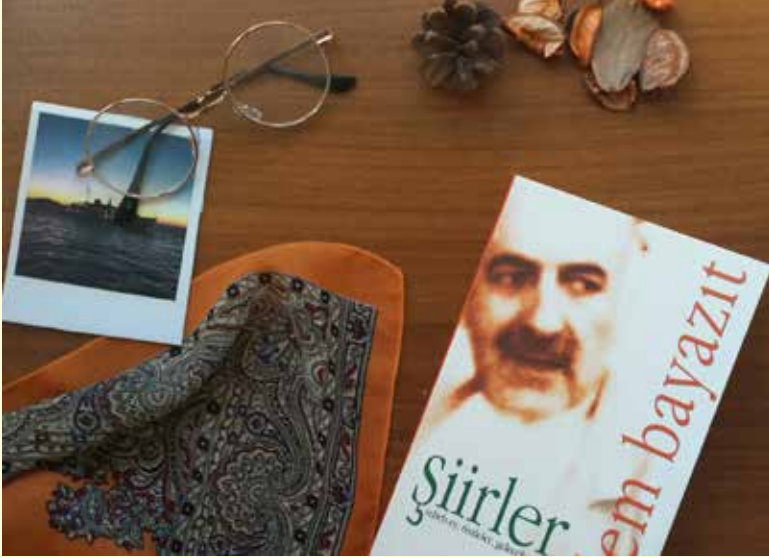
-Ben o yıllarda “Pazar Postası” adlı yeni bir dergi görmüşüm ve yazdıklarımın orada yer almasını istedim. Sezai Karakoç ile de bu dergi vasıtasıyla tanıştım. Ben o sene İstanbul’da hukuk öğrencisiydim.

Uzun yıllar arkadaşlık kurduğunuz Cahit Zarifoğlu hakkında neler düşünüyorsunuz?

- Bana göre, Zarifoğlu çok pratik bir zekâya sahip. Girişken ve hızlı iş gören bir kişiliktir. Aynı zamanda anadan doğma bir şairdir Zarifoğlu. Onun şiiri sessiz okumaya yatkındır. Sessiz okuduğunuz zaman içiniz kaynar, önünüzde korkunç ufuklar açılır ve şimşekler çakar. Bu da şairin kişiliği ile ilgili bir olgudur.

İlk şiir kitabınız olan “Sebeup Ey” deki şiirleri neye göre seçtiniz?

- Ben bu kitapta Büyük Doğu, Diriliş, Edebiyat ve

Yeni İstiklalde yayımlanan şiirlerimden faydalandım.

1990 yılında kapatılan mavera dergisi ile ilgili neler söylersiniz?

- Diriliş ve Edebiyat dergileri yayıma ara verince bir dergi ihtiyacı duymamızın üzerine kurulmuştur. Dergiyle birlikte Akabe ismiyle de bir yayınevi kuruldu ve hızlı bir şekilde yayın faaliyetine girişti. 164 sayı yayınlanan Mavera dergisi 1990 yılında ise kapandı ama Mavera dergisi edebiyat dünyasında önemli bir yere sahiptir.

Bizlerle paylaştığınız bilgiler için teşekkür ederiz. Umarım böyle güzel eserler vererek bizleri aydınlatmaya devam edebilirsiniz, hoşça kalın...

- Asıl sizler böyle güzel projelerle hayatımıza renk kattığınız için bir teşekkür ederiz.

Hoşça kalın Efendim bu arada Nuri Pakdil'e ithaf ettiğiniz "Birazdan Gün Doğacak" ve "Sebep Ey" adlı şiirlerinize "Nergis" adlı edebiyat dergimizde yer vereceğiz ne dersiniz?

-Memnun olurum, başarılarınızın devamını dilerim.

Nuri Pakdil'e

Birazdan Gün Doğacak

Beton duvarlar arasında bir çiçek açtı
Siz kahramanısınız çelik dişliler arasında direnen insanlığın
Saçlarınız ızdırap denizinde bir tutam başak
Ellerinizi kök salmış ağacıdır zamana
O inanmışlar çağının.
Zaman akar yer direnir gökyüzü kanat gerer
Siz ölümsüz çiçeği taşırsınız göğsünüzde
Karanlığın ormanında iman güneşidir gözünüz
Soluğunuz umutsuz ceylanların gözyaşına sünger.
Gün doğar rüzgar eser bulut dolanır
Rahmet şarkısı söyler yağmurlar
Alnınız en soylu isyandır demir külçelere
Gürültü susar ses donar sevgi tohumu patlar
Sessiz bir bombadır konuşur derinlerde.
Ey bizim sabır yüklü toprağımızın kutsal ağacı
Sen bize hayatsın umutsun mezarlar kadar derin
Bizi tutan bir şey varsa diriltin o sensin
Üzerinde uyuduğumuz yavru kuşların tüy renkli sıcaklığı.
Ey damarlarımızda donan buz yüzü heykeller beldesinden
Yıkıntılar sonrası sığındığım şefkat anası
Ey dağları yerinden oynatan ses ey mermeri toz eden
rüzgar
Ey alemi donatan ışık toprağa can veren el.
Gün olur toprak uyanır uyanır böcekler
Sarı bozkır titrer çıplak dağlar yeşerir gök yıkanır kirli
dumanlardan
Su coşar deniz kabarır canlanır ölü şehirler
Yemyeşil bir rüzgar eser yıldızlar arasından.
Şimdi siz taşıyorsunuz müjdenin kurşun yükünü
Çatlayacak yalanın çelik kabuğu
Sizin bahçenizde büyüyecek imanın güneş yüzü çocuğu.

Güzlek, 1966
Erdem Bayazıt

Unutamamak...

BU sondu. Sen sondun, biliyorum ama ben sensizliğin yokluğunda serçe ürkekliğinde, bir kaldırım kimsesizliğinde yaşıyorum sensizliği. Bu, yok yere yaşamak mı yoksa senin hayalinin yolculuğunda bir çıkmaz sokakta kaybolmak mı?

Hani seninle düşler ülkesinde, maviliklerde yaşıydık. Oysa sen bir düştün çölde dans eden Leyla misali ya da Ferhat'ın düşlerini süsleyen Şirin. Biliyorum, sen yoktun sadece ismin vardı ve bir gölge gibi bazen görünür, bazen kaybolurdun. Biliyorum sen, Julien Sorel'in sevdiği uğruna ölümü göze alıp sevdiğinin penceresine merdiven dayayacak kadar kırmızı ya da Şark diyarında sevdiği uğruna hiç tereddüt etmeden bütün dişlerini çektirecek kadar sevda kokan Kerem...

Hangi gerçek aşık bu çıkmaz sokaktan geri dönmüştür? Bazen yalnızlığı, bazen sürgünü bazen de ölümü göze alabilmek değil midir ki sevda? Belki de hiç kimsenin umurunda olmadan yok yere yaşamaktır, bir gölge gibi. Nice delikanlı ve güzelleri dize getirmiş sihirli bir sözcük değil mi sevda?

İşte, ben de senin yokluğunda bir hiç gibi yaşıyorum ve bazen sensizliği öyle içime çekiyorum ki; inan içim acıyor ama söz geçiremiyorum bu sevdaya ve sensizliğe. Sensizlik kaderimse bir şair gibi yaşarım kaderimi ve alıp başımı giderim hayallerine. Öyle sıkıca tutunurum ki hayallerine bir türlü silemem beynimdeki silüetini ve sözcüklerin hıçkırıklarını duyarım akşamları. Hele karanlıklar çökerse akşamları koşarım her şarkıda, şiirde sana.

Hani senin mavi gözlerin vardı bir deniz gibi. Gözlerin de denizler gibi gelgitler yaşırdı. Evet gözlerin mavi maviydi. Şimdi bir başkasının gözlerine bakan gözler. Elimdedeğil her mavi gördüğümde adın gelir aklıma. Biliyorum ne maviyi ne de ismini unutamadım. Evet bu sondu sen sondun. Kalbimde bir hüznün türküsü kaldı şimdi daha dün gibi hatırlıyorum o şarkıyı:

Unutamadım

kim bilir kimler var şimdi kalbinde
sen beni unuttun çoktan belki de
ben hala yaşarım eski günlerde
her şeyde sen varsın unutamadım.

Hayattan Dersler Mesela

AYRILIKLARLA süslenmiş bir aşk var ortada. Hüzün ile donatılmış bir gemi daha açılıyor aşkın limanından uçsuz bucaksız deryalara. Yolunu kaybetmiş bir rüzgar edasıyla gezen , ortalıkta rotası belli olmayan bir gemiden bahsediyorum sana. İçinde benim gibi nahoş adam ve sensizlikte terbiyelenmiş bir güverte mesela. Oysaki hayallerindeki güverte bu kadar sessiz, sakın ve sensiz değildi. Cıvıl cıvıl kuş sesleri, neşeli çocuk sesleri, denizin hışırtısı ve bana huzur veren sesin vardı ama olmadı. Ne yapmamı bekliyordun ki sadece mutluluklar dilerim sana. Zaten mutluluk hep dilenirdi değil mi?

Hep mutluluklar dilenir ama kimse mutlu olamaz oralarda. Bir bağlamanın ezgisi, bir neyden çıkan insanı mest eden nefes dışında hiçbir şeysin sen. Anlatmaya çalıştığım ama anlatamadığım ve gözlerinde defalarca kaybolduğum, tutamadığım sözler ve defalarca ettiğim tövbem... Ağzımdan düşüremediğim bir Ahmet Kaya şarkısı, unutamadığım anılarımsın ya da sonu gözükmeyen ama ölüm olduğu bilinen ve bunu bile bile atladığım uçurumsun. Ve göz yaşları ile mezelenmiş, hasret ile ifra edilmiş bir kalp veya rüzgara kafa tutmuş nefessin sen.

Hep ters eserdin, hep yenilirdin ama kabullenemezdin ya da hep benim istediğim olsun derdin ve oldu da. Nefesim tükenmişti artık sen giderken ben arkandan izlemekle yetiniyordum ki ne elimi uzattım tutayım diye ne de nefesimi tükettim boş yere gitme diye. Zaten gözümde gitgide küçülmeye başlamıştın ve ruhumu çekiyordun gittiğin yerde , nefesimi çalıyordun ciğerlerimden. Kalbimi o kadar yormuştun ki artık kalbim teklemeye başlamıştı gidişinde ve sen noktayı koyar gibi oldun gözlerimde.

Şimdi sadece karartı görebiliyorum ufuk çizgisinde artık. Aslında artık önemsemiyordum hiçbir şeyi ve unutmaya başlamıştım bile seni yahut sesini. Gitgide nefes almak daha da zorlaştı, dizlerim karıncalan-

maya başladı ve diz çöktüm olduğum yere, diz çöktüm işte! Kuvvetliyim sanırdım ama gözlerim de taşıyamadı o kadar nemi ve bir fırtına edasıyla dökülmeye başladı göz yaşlarım. Yanaklarımı birkaç damla gözyaşı ıslattı en önemlisi yüreğime döktüğüm yaşlardı.

Bana hızla yaklaşan bir cisim mi yoksa rüya mı görmüştüm . İşte o sıra ayağa kalktım ve beklemeye koyuldum seni. Gitgide yaklaşıyor gibiydin ve o kadar yaklaştın ki gözlerimdeki yaşı silmek için.Elimi gözlerime attığımda nefes sesi duyar gibi olmuştum ama gözlerimi açtığımda bu bir hayaldi. Gözümü açtığımda bir ışık görmüştüm sanki bir de cıgık sesi. O da ne? Çocuk ayıldı diye beynimi kemiren bir ses anladığım ki hastane köşesindeyim. İşte o sırada anladım insanlara boş yere güvendiğimi ama olsun zaten sen öğretmiştin bana güvenmemem gerektiğini ama yapamadım ne yapayım. Sendin bana görmeden sevmeyi öğreten ve her gördüğünün sevilmeyeceğini. Ayrıca sendin aşksız yaşanmaz diyen Ve sendin bana seni çok seviyorum, söz veriyorum bu aşk bitmeyecek diyen. Ve gözümü kapatıp açtığımda kaybolup giden de sendin.

Hissizleşmek

HİSSİZLEŞMEK... Çaresizleşmek... Okyanuslar içinde bir damla su olmaktır yalnızlık. Gelgitler arasında kaybolmak acıya tek başına katlanmaktır. Gökyüzündeki renklerden habersiz yaşamak,gecenin arkasındaki gökyüzünü yok saymaktır. Mutluluğu aramak yerine mutsuzluğa mahkum kalmaktır. Çöldeki kum tanesi gibi değersiz hissetmektir kendini ya da kalabalıklar içinde yalnız kalacak kadar soyutlamaktır bedenini.Belki de sadece huzuru ister benliği. Ama o kadar yorgundur ki duymaz kalbinin sesini.Sessizleşir sonra dinler kulağına gelen sesleri.

Konuşmak ister ama anlatacak kelime bulamaz içindeki depremi. Korkmuştur belki de susmak zanneder tek çaresini.Üzölmek ağır gelse de özmek istemez kimseyi.Kabullenir gerçeği,değıştirmek elinde olsa da istemez yön vermeyi.Yaşamak istemez içinden geldiğı gibi çünkü bilmez nasıl yaşaması gerektiğini.Bilinçsizce nefes alır sadece sorgulamaz kabullendiklerini.

O kadar soğuktur ki hayatta ,eğlenmek uzaktır, yalnız insana.Ifadesizce bakar hayallerine giden yollara.Onlardan da vazgeçer sonra ve tekrar bırakır kendini yalnızlık girdabına.Kaybolur boşlukta unuttur kendini etrafındaki insanlara,yokluğunun bir şey ifade etmediğini düşünür ama varlığının huzur verdiğini aklına getirmez asla.Önyargılı davranır yaşamına ve sınırlar kendini, adım atmaz gerçek dünyasına.Umut beslemez mesela hep karamsardır yaşanacaklara 'belki' kelimesi yoktur ,yalnız insanın lügâtında yalnızca 'Keşke' vardır pişmanlıklarından sonra.İşte asıl o zaman kelepçeler ruhunu yalnızlığın kollarına.

Yalnızlığın en büyük nedeni belki de görmezden gelmesidir insanın kendisini. O zaman nasıl bekler ki başları tarafında fark edilmeyi.

Rengarenk

bazen dalıp gidiyorum boşluklara,
renk arıyorum, hayatımda.
mesela maviye rastlasam bir kıyıda,
güven versem insanlara.
ya da tutulsam kırmızıya,
uçuşsa kelebekler etrafımda.
birden bire siyah olsam da
çekilsem kabuğuma.
ya da bazen beyaza bürünsem aynı anda,
huzur koksam baştan aşağıya
güneş olsam insanlara.
mutluluğu anlatırım onlara,
özgürlüğü tadarlar ışığımda.
çınar ağacı tutsa beni,
doğayı hissetsem ellerimin arasında.
bulsam da tutunsam renklere, hayata,
çocukluğumu kovalasam onlarla.
ya da kırıklarımı toptasak beraber.
dedim ya, bazen dalıp gidiyorum boşluklara.

İçimizdeki Oyunlar

ÜLKEMİZ çetin, yorucu zor günlerden geçmektedir.Bizi tüm dünyaya karşı kötü göstermek için olay üzerine olaylar...Dünya'ya hükmetmiş bu asil devleti, milleti her türlü oyunlarla bedbaht hale getirmeyi amaçlıyorlar.Bunun büyük bir örneği de 15 Temmuz 2016 Türkiye'yi Darbeyle İşgal Teşebbüsü'dür. Medeni diye tabir edilen Avrupa ülkeleri de ellerinde cipsleri ve kolalarıyla ilgiyle izlemişlerdir. Bu milleti kendi istedikleri gibi boyundurukları altına alamayacaklarını hainlere ve seyircilerine, bu halk muhteşem bir şekilde göstermiştir..

Geçmişten günümüze ülkemizde askeri müdahaleler, sürekli olmuştur. Kimi zaman ordunun kurum olarak darbe yapmasına, kimi zamanda ordudaki subayların emir-komuta zincirinden çıkması ülkemiz demokrasisini askıya almış sonucunda binlerce insan mağdur edilmiştir.

Darbeler Osmanlı'dan günümüze yirmi kez gerçekleştirilmiştir. Biri Bab-ı Ali baskını olmak üzere on iki darbe padişahlara karşı yapılmıştır. Bu vahim olaylar sadece Osmanlı ile kalmamış, Türkiye Cumhuriyeti'ne de sıçramıştır. 1960 yılında haksız bir şekilde Adnan Menderes, Fatin Rüştü Zorlu ve Hasan Polatkan'ın 16-17 Eylül'de idam edilme-

siyle Türkiye, tarihinde, bir başbakanı asmıştır. Dönemin Cumhurbaşkanı Celal Bayar da idam edilecekken ona biçilen ceza müebbet hapis olmuştur. İlk ve tek idam edilen Başbakan Adnan Menderes'tir. Demokrat Parti 1957 seçimlerinde mecliste 133'e karşı 403 milletvekili çıkarılmış bir partidir. Cumhuriyetten günümüze bu sonucu yakalayabilecek hiçbir parti daha sonra çıkmayacaktır.

Bir insanın fikri, yaptıkları ne olursa olsun darbeyi de, ölmeyi de hak etmesi korkunç bir yaklaşımdır. Hele hele bu lider halk tarafından seçilmiş, halk tarafından seviliyorsa...

Cumhuriyet tarihimizde daha sonra da darbeler devam etmiştir. 1962 Ayaklanması, 1972 Muhtırası, 1980 darbesi 28 Şubat 1997 süreci, 2007 E-Muhtırası(halk ilk tepkisini göstermiştir.) 15 Temmuz 2016.

15 Temmuz 2016 demokrasiye yapılmış en kanlı darbe girişimidir. Halkın verdiği oylar hiçe sayılmış, halkın görüşü önemsenmemiş ve demokrasiye zincir vurulmak istenmiştir.

Büyük Atatürk'ün sözünden yola çıkarak darbe grubu kurmuşlardı. Bu darbe girişimini geçmiştekilerini hesaba katarak düşünmüşlerdi. Ne yazık ki bu sefer olmadı. Halk artık bilinçlenmişti. Halk artık dur diyecekti. Halk artık seçili hükümetin başbakanını kimse asamayacak diyecekti. Halk artık seçilmişleri ancak seçilenler alacak diyecekti. Halk zulüm istemiyoruz diyecekti. Halk bu ve bundan sonra buna izin vermeyeceğiz yeter artık korkmuyoruz diyecekti. Daha önce saklanan gizlenen kapısını, penceresini kapatan milletimiz ,bu defa sadece ama sadece bayraklarını alarak tankın önüne yatmaya koşacaktı.

Birlik içerisinde olmalıyız.Biz bir olunca güçlü oluruz, bir olunca varız, bunu dünyaya da böyle gösterdik ve göstermekle kalmadık öğrettik.

15 Temmuz olaylarında, 241 şehidimiz oldu. Ülkemiz için demokrasi ve özgürlüğe sahip çıkan herkese minnettarız.

Ruh-i Revan

geçtim artık şair ne demişleri
söylenemeyenlerdeyim ben
bilinmem, görünmem, duyulmam
herkesi tanırım da asla tanınmam
bazen Ali'dir adım bazen Rüzgar.
laedri de derler bazen,
bazen bir omuz olurum
başını yasladığında
bazen saat olurum geç kaldığında.
bazen deniz olurum uçsuz bucaksız
bazense -ÖZGÜRLÜK- olurum
bir güvercin kanadında.
tanınmam...
ölmem ben ölmedikçe son insan
öyle yalan da değil ha
nefesim yoktur benim, ışıklarım kayıptır
avaz avaz yalnızımdır.
bir tek ben ve gölgem
ve ben en çok gölgelerden korkarım,
zifiri gölgelerden.
bir tek onlara inanırım çünkü
konuşmazlar dinlerim,
dokunmazlar hissedirim.
ve kanarım
ışıklar sönünce tamamen
gölgeler gider
ben yine yalnız kalırım.

Alacakarga'nın gözüyle 15 Temmuz

- Gak...Gak

Size bir hikaye anlatayım dedi Alacakarga gak, gak....

Bakın evlatlarım, torunlarım yaşıma geçti. Tüylerim ağarmaya, tüleklerim kısılmaya başladı. Koca ömrümde yaşadığım bu ülkede, dünyanın birçok ülkelerinde görmediğim olaylara şahit oldum. Gak..Gak

Evlatlarım beni iyi dinleyin. Geçen akşam da korkunç bir gürültüyle uyandım. Yaşlanınca kanatlarım sızlıyor. Ben ki cevizi yere atmadan güzel gagamla kıran, tilkinin kurnazlığına gelmeyip, peynirini kaptırmayan uyanık kargalardanım ama bu ülke ah! İşte bu ülkede şu küçücük gözlerimin görmediği kalmadı. Aha! Tam şurada şu kanatlarımın ucuna bakın, karşıki adada başbakanı astılar. Orada yaşayan Ekinkargası, gördüklerini bana heyecanla anlatmıştı. Ekinkargası Başbakan'ın çok dik durduğunu, korkmadığını söylemişti gak gak....

Geçen akşamdan bahsetmiştim. Ortaköy'deki tünediğim ağaçta kanatlarımın sızısıyla ne zaman uyuduğumu hatırlamıyorum, tank seslerini ve uçak seslerini duyarak uyandım. Yine ne oluyor? diye gözlerimi açtım. Ortalık ateş topuna dönmüş. Bu yaşlı halimle göç mü edeyim, diye düşünmeden de edemedim. Dedim ya gak gak...

Çok olaylar gördüm. Sürekli olarak darbeler gördüm. Siz bilmezsiniz torunlarım daha. Kargaların aptal olduğunu sanan insanların sizleri görüp de öyle düşündüklerini.

Gak...Gak...

Bu ülkede darbeler gördüm de hiçbiri böyle değil. Hatta kardeşim Kuzgun merhum Menderes'in mitinginde adamın bir elinde çocuk, bir elinde bıçakla çocuğunu başbakana kurban edebileceğini göstermek istemesine şahit olmuştu. Gel gör ki bunu yapan Menderes'in taraftarları darbe olduğu gün sokağa çıkmamış, kapılarını, pencerelerini sıkıca kapatmışlardı.

1980'de darbeye şahit oldum. Gencecik çocukları işkenceden geçiriyorlardı. Bazılarının anneleri çocuklarının cesetlerini bulmak için günlerce eylem yapıyorlardı.

Yavru kargalarım sizler de benim yaşıma gelince neler yaşarsınız

bilmem. Ama benim kanatlarım yoruldu. Ayaklarım dalların üzerine konamaz oldu. Geçen akşam çok ilginç olaylara şahit oldum. Bu ülkede bir efsun var sanki. Yıllarca başına o kadar büyük darbeler, ekonomik krizler geldi, niçin hala ayakta yıkılmıyor diye diğer ülkelerin kargalarıyla bazen konuşuruz.

Genç bıçkın olan torunu karga....: Baba bu ülkede insanlar birlik içerisinde ne olursa olsun sonra tekrar bir araya geliyorlar gak gak...

Yaşlı karga sözlerine devam etti, Nerde kalmıştım?

Hahdedi. Geçen akşamki gürültüden bahsediyordum. Uyanınca şöyle bir bakayım diyerek yaşlı kanatlarımı cırpa cırpa alçaktan uçuyordum. Yine tanklar, uçaklar, silahlar... Şu bendeki meraktan olsa gerek Taksim'den Gümüşsuyu'na kadar uçtum. Bu defa çok şaşırdığım hiç görmediğim olay şuydu: İnsanlar sokaklara caddelere çıkmışlardı. Hiçbirinin elinde silah yoktu. Bas bas bağıryorlardı. Hatta biri kendini

tankın altına uzatmıştı. Sanırım yine darbe olmuştu ama halk gak... gak.

Bu ülkede darbeler yine aynıydı. Ama halk değişmişti. Halk yaşlı, genç, çocuk, kadın sokağa çıkmıştı. Keşke Ekinkargası da yanımda olsaydı da başbakanı asanlara karşı halkın devletine sahip çıktığını görseydi diye de hayıflandım.

Sevgili oğullarım ve torunlarım, Ben çok yaşlandım. Size bir nasihatte bulunayım. Bu üzerinde uçtuğunuz, darısını, cevizini, tohumunu doya doya yediğiniz ülkenin kıymetini bilmelisiniz. Biz kargalar zeki kuşlarız ama yaşadığımız toprağın ve suyun kıymetini ya göç zamanında ya da kuraklıkta biliriz. Bu ülkede tüyü ne renk olursa olsun bütün kargalar aç kalmadan, özgürce uçup gezebiliyorlar.

Yaşadığınız bu harika ülkenin değerini bilin...

Cengiz Aytmatov

Dünya edebiyatının gelmiş geçmiş en büyük yazarlarından olan Cengiz Aytmatov, ünlü Kırgız edebiyatçı, gazeteci ve siyasetçidir. 12 Aralık 1928'de Talas eyaletinin Şeker köyünde dünyaya gelmiştir.

İlkokulu kendi köyünde okuyan Aytmatov'un gençlik dönemi II. Dünya Savaşı'na denk gelmiştir. Bu sıkıntılı dönemini babasız geçiren Aytmatov on yaşında toprağı işler, on dört yaşında ise köyünde sekreterliğe girer. Burada tarım makinelerinin sayımı ve vergi tahsildarlığı gibi işlerde çalışır.

1946'da Kazakistan'ın Cambul şehrinde Veterinerlik Teknik Okulu'na gider. Bu okul bitince de 1948'de Kırgızistan Tarım Enstitüsüne devam eder. Yazarlığa 1952 yılında başlayan Aytmatov, 1953'te veteriner olarak mezun olur. "Cemile" adlı eserinin yayımlandığı 1958 yılında Moskova Üniversitesi Edebiyat Fakültesine girer, aynı zamanda gazetecilik yapar. Aynı yıl içinde Kırgız Yazarlar Birliği Prezidyumu üyeliğine alınır. 1959'da Kırgız Provdası gazetesinde muhabir olur. 1962'de Kırgız Sinematografi İşçiler Birliği sekreterliğine alınır.

1963 yılında ilk Lenin ödülünü "Povesti Gori Stepey" adlı öykü kitabıyla aldı. Bu ödül onun "En genç yaşta alınan Lenin ödülü" unvanını almasını sağladı. 1968 yılında ise Büyük Sovyet Edebiyat Ödülünü kazanır. Aynı yıl Kırgızistan milli yazarı seçilir.

Yaşantısının son yıllarında politikaya atılır. Kırgızistan'ın Talas bölgesi milletvekilliğini yapar, aynı zamanda Benelux Devletleri büyükelçiliği görevini üstlenir.

Eserleri 150'den fazla dile çevrilen Cengiz Aytmatov, eserlerinde tema olarak aşk, dostluk, savaş dönemi ile Kırgız milletinin gelenek ve göreneklerine bağlılığını işler. Halkın içine düştüğü zor durumları, eserlerinde kendi ifadesiyle "tipik insanı" ortaya koymaya çalışan bir yazardır.

Özüne bağlılığı, halkı ile coğrafyasının değerlerini ve acılarını dile getirmesi bakımından önemli olan saygıdeğer yazarımız, böbrek yetmezliği sonucu tedavi gördüğü Almanya'nın Nürnberg şehrindeki hastanede 10 Haziran 2008'de yaşama veda etti.

"Elveda Gülsarı" ve "Dişi Kurdun Rüyaları" adlı romanlarında hayvanların psikolojisini kişileştirme sanatıyla başarılı bir şekilde anlatmıştır. Bu yönüyle bu konuda başarılı olmuş dünyadaki sayılı yazarlardandır.

"Beyaz Gemi" adlı eser Cengiz Aytmatov'un en önemli eserlerindendir. Roman çocuk ,dede ilişkisini ve dedenin torununa anlattığı bir efsaneyi ele alır.

Okuyucu masal ve gerçek arasında gelip gider.

"Toprak Ana" adlı eser II. Dünya Savaşı sırasında savaşta üç oğlunu, kocası Savankul'u ve gelini Aliman'ı kaybeden Tolunay'ın toprakla yaptığı söyleşiyi ele alır.

"Cemile" adlı roman cepheden yeni dönen Danyar ile kocası cephede olan Cemile'nin yasak aşkı anlatır.

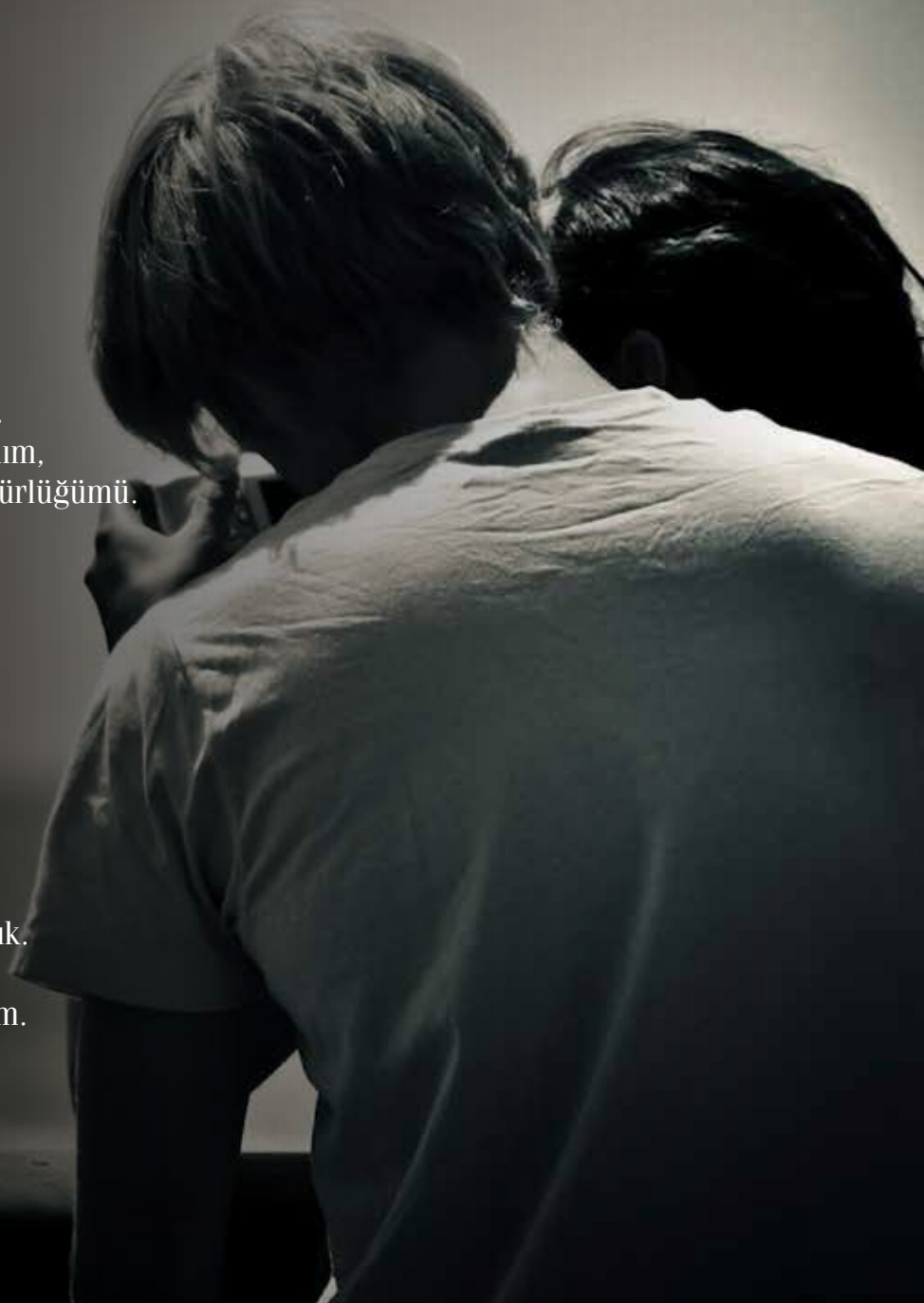
"Gün Olur Asra Bedel" adlı kitapta bir rejimin baskısı altında yaşayan ve kültürel değerlerini kaybetmeye yüz tutmuş bir köyde geleneklerine bağlı bir insan ve çabaları anlatılır. II. Dünya Savaşı'nda, Kazak bozkırlarında bir tren istasyonunda yaşamaya başlayan Yedigey'in burada tanık olduğu olaylar anlatılır.

ESERLERİNDEN BAZILARI

- Beyaz Gemi
- Beyaz Yağmur
- Cemile
- Deniz Kıyısında Koşan Alaca Köpek
- Deve Gözü
- Ebedi Gelin
- Gün Olur Asra Bedel
- Kızıl Elma
- Selvi Boylum Al Yazmalım
- Yıldırım Sesli Manasçı
- Cengiz Han'a Küsen Bulut
- Çocukluğum
- Dağlar Devrildiğinde: Ebedi Nişanlı
- Dağlar ve Steplerden Masallar
- Darağacı: Dişi Kurdun Rüyaları
- Elveda Gülsarı
- Fujiyama
- Hiroşimalar Olmasın
- İlk Turnalar
- Oğulla Buluşma
- Sultan Murat
- Yüz yüze
- Zorlu Geçit
- Toprak Ana

Canım Acıyor

adımı haykırdım Galata Kulesi'nin tepesinde
kollarımı açtım uçsuz bucaksız semaya.
Boğaz'ın serin sularını kucakladım sessizce
sarıldım sıkıca sana sarılır gibi
kokusunu içime çektim İstanbul sokaklarımın.
belki senin de kokun karışmıştır havaya diye
mavi camiinin çinilerinde aradım gözlerinin rengini.
Beyoğlu'nun çikolatalarında dudaklarının tadını aldım,
Taksim güvercinlerinin kanatlarında bıraktığım özgürlüğümü.
martıların çığlıklarına feda ettim sevdami,
dalgalara teslim ettim hayallerimi.
vurdukları her kıyıya bir parça bıraksınlar diye
onu da aldım çıktım yola.
çıktığım yolun bilmediğim sokakları vardı,
bıraktım usulca bir kenarına o sokakların.
bıraktım ve kayboldum boşlukta,
bir yandan da iyi oldu aslında.
çığlık atabiliyorum artık kaygısızca
yürüyorum saatlerce kimseye hesap vermeden
yalnızım sadece alışıyorum onun sessizliğine de artık.
dinliyorum hak da veriyorum bazen söylediklerine,
ama sensizliğin zorluğunu bir kez daha hissediyorum.
hissediyorum canımı acıtmasını
acıyor canım, ağlamıyorum ama merak etme
acıyor canım buna alışıyorum ama acıyor işte.

Sen

BİR bahar akşamı gelecektin kapıma. Anıları bir bohça gibi götürdün yanında dönmek üzere. Zaman ne de çabuk geçiyor. Bir de bakıyorsun o sınımsız rüyadan uyanmışsın. Gözlerin geçmişte bir şeyler arıyor biliyorum ama bir çocuk gibi büyütüyor insan zamanla saklı kalan anıları.

Bir gece bir fırtına kopar beklenmedik bir anda ve sen gelirsin aklıma. Hayallerinle dans ederim geceleri gölgelerde; sen bir rüzgar gibi kıvrılırsın aniden ve kaybolursun beklenmedik bir anda gözden.

Yaşama direnmek istersin bir kardelen gibi ve başını kaldırırsın mağrur; ancak yaşama yok olmak arasında ince bir çizgidir bu. Sonra seni kaybetmenin acısıyla kıvrılır dururum.

Sahi nedir yalnızlık? Bir ırmakta yıkanmak mı yoksa rüyalarda senle dans etmek mi ya da bir boşlukta tutunmak mı? Bütün bu soruların cevabı belki de yoktur. Senin yokluğunda Don Kişot gibi savaşırım değirmenlerle ama başaramam yokluğunu çünkü sen bir yerlerde yaşıyorsun. Belki de kayan yıldızlardan birisin ya da çok yakınımıdaki bir gülsün.

Evet sen bir gülsün, her baharda yeniden çiçek açan ve tomurcuklarını etrafa saçan. Sensin o gül! Kokun alıp götürür beni.

Sen hiç değilsin ve hiçbir an yok olmadın varlık dünyamda. Sen bana ne uzak ne de yakınsın. Sen belki de benim hayallerimde süslediğim bir perisin.

Sen güldüğünde her taraf gül kokar ve bir çıkmaz sokakta yok olmaz ne bu seveda ne de ismin. Evet sen bir kardelensin asi ve mağrur bir kış gününde karların üzerinde dans eden.

İnadına yaşamak, inadına sen olmak ve inadına gül koklamak için.

Milli Eğitim Müdürümüz Cengiz Mete'den ulusal kalite ödülü teşekkürü

E-twinning projesi kapsamında İngilizce öğretmenimiz Efser Neci'nin yaptığı proje ulusal kalite ödülüne layık görüldü.

Okulumuza ve öğretmenimize ödülü İl Milli Eğitim Müdürümüz Cengiz Mete takdim ederken, "Efser Neci'yi tebrik ediyor ve başarılarının devamını diliyoruz" dedi.

Yunanistan ile yaptığımız ve Ulusal Kalite Etiketini aldığımız e-twinning projesinin adı "How are we the same and different?" (Ne kadar benzer ve farklıyız?). Normalde etwinning projeleri internet üzerinden yürütülmektedir daha önce-sinde e-twinning projesi kapsamında Türkiye'den hiçbir okul ortağına bir ziyaret gerçekleştirilmemiş, dolayısıyla bu proje ile bir ilki gerçekleştirmiş olduk. Öğrenci ve öğretmenler kendi imkanları ile, destek almadan bu ziyareti gerçekleştirdiler ve yıl boyunca yapılan çalışmalar ziyaretimiz süresince orada Belediye Başkanı başta olmak üzere, çeşitli kurum ve kişilere tanıtıldı, projede yapılan çalışmalar paylaşıldı.

Avrupa Birliği Bilgi Yarışması'nda Gaziantep il birincisi olduk

Okulumuz İMKB Anadolu Lisesi Gaziantep'te sekiz ilçenin katıldığı Avrupa Birliği bilgi yarışmasında il birincisi olmuştur.

İlçe Milli Eğitim Müdürümüz Yasin TEPE 1. olan ekibimizi kutlayarak 25 Mayıs'ta Ankara'da yapılacak finallerde başarılar diledi.

Erasmus Plus Projesi kapsamında İspanyol öğretmenler okulumuza geldiler

İki yıl önce Fadile Efser Neci koordinatörlüğünde yapılmış olan eTwinning projesi ile öğretmenler tanışmış olup, bu arkadaşlığa istinaden okulumuzu ziyaret etmeye karar vermişlerdir.

İspanyol öğretmen Encarna Hernandez okulumuz İngilizce Öğretmeni Fadile Efser Neci ile iletişime geçti, idare ile yapılan görüşmeler sonucunda İspanyol Öğretmenler Encarna Hernandez (İngilizce Öğretmeni) ve David Wroblewski (Matematik ve Ekonomi Öğretmeni) okulumuza davet edildi.

Bir grup öğrencimiz ile Fadile Efser Neci başkanlığında Gaziantep Gezisi düzenlendi. Gezide Zeugma Mozaik Müzesi, Bey Mahallesi, Oyuncak Müzesi, Gaziantep Kalesi, Hamam Müzesi, Emine Göğüş Mutfak Müzesi, Bakırcılar Çarşısı, Elmacı Pazarı, Tahmis Kahvesi gezildi.

Misafirimiz olan İspanyol öğretmenlerle İl Milli Eğitim Müdürümüzü ziyaret ettik

Erasmus Plus Projesi kapsamında misafirimiz olarak Gaziantep'e gelen Encarna Hernandez ve David Wroblewski ile birlikte İl Milli Eğitim Müdürümüz Sayın Cengiz Mete'yi ziyaret ettik.

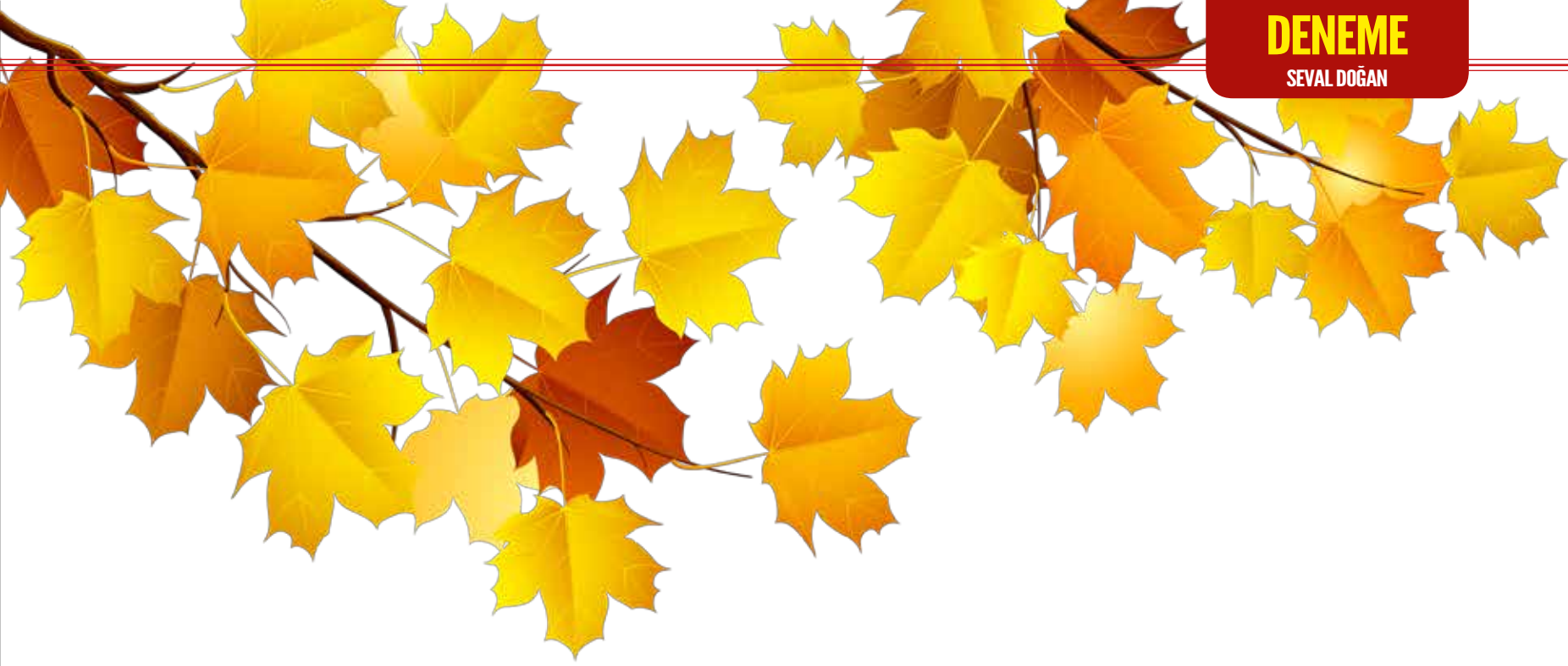
Sen Kesilmek

sensizken sevdiğim gibi seni
yine sensizken dokunuyorum ellerine.
sesinin yumuşak tınısı dolduruyor kulaklarımı,
rüzgar üşütmüyor bedenimi.
sen kesiliyorum adeta.

en çok da şu sonbahar rüzgarı getiriyor seni bana.
saçlarını yüzüne savuruyor kalbimin
kokunu çekiyorum genzime
beynimi ele geçiriyor gözlerin.
her bakışın deliyor, duman ediyor
öyle ki söz dinlemez oluyor sözcükler.

beynime de söz geçiremiyorum artık
seni yazıyor tüm satırlarına,
mısralarla yüz göz ediyor beni
bilmiyor sanki gittiğini
tükeninceye dek, tükenmezlere seni yazıyor.

Kendimizle Savaşımız

SONBAHAR yaprakları gibiydi hayat soluk ve durgun. Sanki kendi aralarında kıpraşarak bir umutsuzluk, bir umutsuzluk savaşları vardı bilemediğim ya da öyle bir şeydi, biraz insan gibilerdi. Sadece bu kelime insanlara aitmiş gibi gelir genellikle ama insanların da bazı savaşları vardı elbette. İnsanın kendisiyle savaşı vardı ya da sol köşesiyle bir savaşı vardı. İnsan bazen kendisiyle baş başa kalmak istemez çünkü altında kalır ve ezilir çaresizliğin, yanlışların.

Ve çaresizlik; göz yaşlarıyla yalnız bırakır, uzaklara götürür ve bazen de dehlizlerde hapseder insanı. Her şeye rağmen çaresizliğin, yalnızlığın bir de iyi yönleri de vardı. Öyle ki; hayatla mücadelede sabrımızı arttırır ve mücadele gücü verir bize. Bütün bunların sonunda gülen yüzümüz, suskunluğumuz ve sabrımız vardı.

Bazen hayata hafifçe bir tebessüm edip, her şeyi bırakıp gitmek isteriz hayatla bu kadar savaştığımızı fark edince. Belki de farklı şeyler isteriz bu defa öyle ki yalnız kaldığımızda mutluluklarımız, bizi güldüren biri ve hayatın güzellikleri olsun diye. Bazen de yeniden kalkıp ayakta durmaya güç bulamayız kendimizde ve en kötüsü de sönmesidir, insanın umutlarının kendisinde. O zaman savaşırsız işte kendi kendimizle. Bu öyle bir savaş ki bazen hayatın darbelerinden ayağa kalkamayıp yığılırız olduğumuz yere. Umudumuz kırılır, kapanır o zaman kendi içimizde susup kaybederiz kendi savaşımızı.

Bazıları kitaplarda arar o zaman mutluluğu, bazıları da tütünlerde ve en kötüsü de ölümden bulmasıdır kişinin bu mutluluğu. Kaybetmiştir o zaman savaşı ama illa ki bir umut vardır içinde ya da hala hayatta kaybetmedikleri varsa tabii. O zaman güç bulur kişi kendinde en azından sevdikleri için...

Senden bana kalan...

Yürürken özenle dizilmiş kilit taşları üzerinde sen gelip gidiyorsun aklıma. Düzensizce senin ses tonunu anımsatan birkaç nota ile sarhoş oluyor bedenim. Senin kokunla mest olmuş, senin saçlarınla düğümlenmiş ve senin gözlerinle süslenmiş gecelerde özlemin kıyısında ya da yağmur damlalarının bulutlarla yaptığı raksa benzer bir duygu içerisinde baş başa kaldığım şu sırada döküldü kelimeler kâğıda.

Büyük benzetmeler kullandım, ama seni kimseye benzetemedim. Zaten seni ne Mahsun anlatabilirdi türküleriyle ne Nazım anlatabilirdi şiirlerinde ne de Aristo eleştirebilirdi cümleleriyle. Her parçası özenle seçilerek birleştirilmiş bir puzzle gibi vücut ve bu vücut içerisinde benzersiz bir zekâ ile süslenmiş ama doğallığını kaybetmemiş doğa ile bütünleşmiş bir güzelliğin sen. Seni yaşarken bile özene özene seçilen bir yaşam tarzını, dünya lisanlarının birleşse bile anlatamadığı, insanı büyüdü ile sarmaladığını. Bazı aşkların yok olmadığı aksine her geçen gün bağların daha kuvvetlendiği, kalbin daha hırçın atmaya başladığı bir masala dönüştüğünün ispatı sen, günsün sen. Güneşsin sen ve her cümlesi özenerek seçilmiş bir romansın sen ...

Yine aynı saatte kalkıyorum, aynı marketten alışverişimi yapıyorum ve hala bir tabak fazla koyuyorum masaya boş bırakıyorum yanıma; sanki yanımdaymışsın gibi hissediyorum. İşte tam bu sırada hiçbir kelimenin yerini dolduramayacağı bakışlar içerisinde buluyorum kendimi. Ne kısa ve öz cümleler ne de fotoğraflar dolusu sayfalar anlatabilirdi bu bakıştaki hüznün ile karışık yağın aşk damlacıklarını.

Yıldızlar altındaki çaresizliği paylaşıyorum kâğıt ve kalemle. Ay ve sönmeye yüz tutmuş yıldızlarla... Karanlıktan korkmazdım ben hiçbir zaman korkmadım karanlıktan sen gidene kadardı bu tabi sen gidene kadar; dünyam kararana kadardı hayallerim yerle bir olana, umutlarım teker teker atmosferde yanana kadar sevdim karanlığı. Seni sevdiğimden bir tık daha az ama onlara sadıktım; şimdi korkuyorum seni görememekten değil zaten unuttum sesini. Sesini ve uyanınca kızaran gamzelerini sadece birkaç şey var aklımda bir kaç yüz ifadenin ve bir de kavuşmalarımız arasında ufak tefek söylediğin yalan cümleler işte hepsi bu kadar.

Unutamadığım senden bana kalanlar...

Sonun Başlangıcı

Ölüm, ansızın kapımızı çalan ani gerçek ve duygularımızı yitirip kaybetmenin acısıyla yüzleştiğimiz an. Hangi yöne dönersek dönelim yüzümüze çarpılan şeydir ölüm. Çaresi yoktur, gecesi yoktur. Nereye gidersek gidelim bir yük gibi taşırız o soğuk nefesi yüreğimizde ve sığmaz çoğu zaman taşar gözlerimizden . O anı unutmak isteyerek zamanı geri almak...

Ebedi bir yaşam isteriz, kimse ölmesin deriz. Sonra sanki bu lafı söyleyen biz değilmişiz gibi anlamsız buluruz hayatı, ölmek için çabalarız. Oysa ölüm bizim için bir kelimedenden ibarettir çoğu zaman,kimseyi kaybetmediysek eğer.En sevdiğimizi kaybettiğimizde anlarınız ölümün varlıklar üzerinde var olduğunu.Ölüm kelimesini duysak bile kaçırız ondan ve içimizde biriktirdiğimiz okyanusu bırakırız gözlerimizden yağmur gibi.Kimse görmesin isteriz içimizde kopan fırtınaları; öyle ya acıya tek başımıza katlanmak daha mantıklı gelir.Kaybettiğimizi, bir gün gelir diye bekleriz, gelmeyeceğini bile bile... Umut vardır yüreğimizde kocaman kaleler gibi.Ölüm nedir bilmezken hüznün içinde boğuluruz bir anda.Ölüm bazen anidir işte doğdun,yaşadın ve öldün,ani ve acı... Kaçamazsın ondan yolunu kesen bir dev gibi. Başına geldiğinde anlar-sın ne demek olduğunu ölümün soğuk yüzünü .

Bütün yarınlarımızı sonsuzluğa uğurladığımız olur, onsuz yarınlarımızda 'Hayat devam ediyor.' diye fısıldar kulağımıza kainat. O an haykırarak istersin yaşayan ölümlere kaç günlük ömürleri olduğunu. Kelimeler çıkmaz ağızımızdan, düğümlebilir boğamızda. Siz hiç acı çektiniz mi?' diye sormak isteriz.'Siz her nefes aldığınızda öldünüz mü?'. Sorular çoğalır yüreğimizde. Hiçbir şey gelmez elimizden. Acı çekerek yaşamaya devam ederiz. Haklılar aslında hayat devam ediyor ama bilmiyorlar nasıl devam ediyor.Kendi okyanusumuzda nasıl yandığımızı, küçük bir umudun peşinde nasıl koştuğumuzu bilmiyorlar.Gülünce mutlu sanıyorlar oysa yüreğiniz yanarken gülmenin acı verdiğini anlamıyorlar. Zaman geçtikçe acı da geçer zannediyorlar, yoklukla yüzleşmenin zorluğunu bilmeden.Bilmeden hissetmeden...Gördükleri kadar işte.

Başkaları görmesin diye ördüğümüz duvar bile acıdan. Ölümün acısından, yüreğimizin acısından, kalbimizin yarısından... Ölüm dediğimiz şey artık kelime değil; sonuna nokta koyamadığımız, anlamlandıramadığımız, alışamadığımız bir okyanus...Ya bu okyanusta boğulacağız ya da yara bere içinde karaya ulaşacağız.

Gitmeliyim...

AYŞE o gün çok mutluydu. Fatih evlenme teklifi etmişti. Evet demişti biricik aşkına, o da bu anı bekliyordu zaten. Fatih ise aylardır biriktirdiği parasıyla tektaş yüzük almıştı Ayşe'sine. O da beklemek istemiyordu. Sevdğine bir an önce kavuşmak; onu telli duvaklı gelin olarak görmek istiyordu. Fakat bir polis maaşıyla zordu bunlar. Para biriktirmişti düğün için. Sırf Ayşe'ye her şeyin en güzelini alabilmek için gecesini gündüzüne katıp çalışmıştı.

Akşam hoş nezih bir yerde yemek yiyorlardı. Aniden garson televizyonu açtı. Darbe diyebildi sadece... Herkes ayaklandı. Televizyon-daki bomba sesleri, yetkililerin yaptığı konuşmalar korkutmuştu insan-ları. Bir telaş sarmıştı bedenleri ne oluyor diye ? Bilmiyordu birçoğu darbeyi. Devlete, millete, bayrağa yapılan hain saldırının ne demek olduğunu. Bombalanıyordu Türkiye'nin dört bir tarafı. Aniden Cum-hurbaşkanının çağrısı yayımlandı. Sokaklara, meydanlara çıkın; ha-valimanlarına gidin diyordu reis-i cumhur. Durur mu Fatih? Devletini yalnız bırakır mı hiç? Kaybedecek zaman yoktu. Hemen Fatih'in evine gittiler. Üniformasını giydi, polis rozetini aldı ve silahındaki kurşunları kontrol etti. Fatih mesleğe başladığı ilk günlerde söz vermişti kendine. Asla doğrultmayacaktı haklıya, güçsüze, kendinden zayıf insanlara si-lahını. Hiçbir zaman görevini kötüye kullanmamıştı. Lakin bu durum farklıydı. Vatan hainiydi karşısındakiler. Görev vaktiydi şimdi. Hızla kapıya doğru yöneldi. Tam çıkıyordu ki Ayşe tuttu elinden gitme dedi ne olur gitme.

Fatih ise gayet kararlıydı. Fakat incitmemeliydi sevdiğini. Gitmem lazım Ayşe; vatan için, bayrak için, senin için gitmem lazım.

Çok korkuyordu Ayşe. Ya Fatih'e bir şey olursa ya hayalleri yarım kalırsa ya onu kaybederse... Düşünmek bile istemiyordu bunları.

Son bir kez daha denedi şansını. Beni seviyorsan gitme Fatih Git-me! Fatih'in gözleri dolmuştu. Elinden tuttu bir tanecik sevdiğinin ve gözlerinin içine baktı. Mavinin en güzel tonu diye sevdiği gözlerine. Seni çok seviyorum Ayşe'm, ama vatanımı daha çok seviyorum. Alnından öptü ömürlüğünü ve iki damla yaş süzüldü gözlerinden. Hakkını helal et diyerek çıktı evden. Bu son görüşmesi olmuştu Ayşe ile bilmeden...

İstiyorum

Sonbahar olmak istiyorum;
Sonbaharda yapraklarını döken ağaçlar gibi içimi dökmek istiyorum.
Uzun gecelerim kısa günlerim olsun istiyorum.
Göçmen kuşlar gibi içimdeki soğukluktan kurtulup sıcak kalplere uçmak istiyorum.
Üzerime yağmurlar yağsın, rüzgarlar yüzümü okşasın istiyorum
Kış olmak istiyorum;
Bunaltıcı sıcaklıktan uzaklaşıp, ferahlamak istiyorum.
Kalın giysiler giyip, atkı berelerle içimdeki yalnızlığı gizlemek istiyorum.
Uzun gecelerde düşünüp karar vermek istiyorum.
Hırçın karlar üzerinde ayak izlerimin kalmasını, geri kalanımın yok olmasını istiyorum
İlkbahar olmak istiyorum;
Yavaş yavaş ısınmak, çiçekler açmak istiyorum,
Uzun gecelerden kurtulup, gündüzlere kavuşmak istiyorum.
Göç ettiğim yerlerden ait olduğum yere dönmek istiyorum
Tanındığım, sevdiğim ve sevildiğim yere dönmek istiyorum.
Yaz olmak istiyorum;
Kuru dallarımda meyvelerim olgunlaşsın, yapraklarım yeşersin istiyorum,
Ağacımı taşılayan, dallarımı kıran çocuklar istiyorum
Bu soluk renklerden kurtulup sarıya, maviye, yeşile boyanmak istiyorum
Ben sadece istiyorum.

Kaf Dağı'nın Arkasında, Bir Zümrüd-ü Anka Olmak...

Bir varmış, bir yokmuş diyerek başlamayacağım söyleyeceklerime. Bilakis kalemimden dökülenler bir medeniyeti ayakta tutan, külleriyle yeniden diriltten Anka kuşlarının direnişidir. Davayı sevda bilip, Simurg olabilmek adına kendilerini ateşe verip nice kuşlara meşale olan Ankaların direnişidir.

Her biri İbrahim'dir onların. Kendi Kaf dağlarının putlarını yıkıp Zümrüd-ü Anka'ya hasret kalmışken Kaf dağının etekleri vatan kılınmıştır onlara.

Anka olmak, Kaf dağına ulaşmak adına şehadet mi annem mi diyerek Nuh'un gemisini aramayı, zulüm bizdense ben bizden değilim deyip kanını tanklara galip getirmeyi, şehadet bir çağrıdır nesillere çağlara diyerek ruhundan insanlığa can üfleme gerektirir.

Anka olmak,
Ölüm yatağında Ali bin Ebu Talib olmaktır.
30 kurşunla Halis Demir olmaktır.

Doğmamış bebekleri dert edinip, dünyayı yaşanabilir kılmak için çağa şahitlik etmektir.

Kendi küllerimizle yeniden doğabilmek için kendimizi ateşlere teslim etmedikçe, her kıvılcımı yeniden doğuş olarak görmedikçe, her birimiz tarihin karanlık sayfalarında bir bir kaybolacağız. Kimse Anka'yı uzakta aramasın. İnanan, sabreden, emek veren ve mücadele eden herkes kendi külleriyle yeniden hayat bulacak ve kendi Anka kuşunu yaratacak..

Yalnızlığın Sen Tonu...

DENİZİN rengini yansıtan gökyüzüymüş. Beni de yansıtan sendin. Aynalar bir yana, karakterimi yansıttırdın sen. Gidişinle hep sitem dolu hazin yalnızlıklarda kaldım. Yağmurdan kaçıp kuytu bir köşeye saklanan titrek ve ıslak bir köpek yavrusu misali bir hale geldim şimdilerde. Geri dönüşün koca taşlarla kapanmış zifiri karanlık bir dehliz sanki. Bir hiç gibi gittin, tamamı sen olan limanlarımdan. Hiçliği kabullenmiyor insan, varoluşa o kadar kaptırmış ki kendini, hiç olmayı kabul edemiyor.

Çevrende bir dolu insan varken bir insanın yokluğuyla dünyayı boşaltabiliyorsun gözünde. Bir dünya ve insanın içinde bir insan dünyanız oluyor. En güzel ve bir o kadar da berbat, tarifi lügatte imkansız bir duygu bu. Varlığında sevgi selinde suların şıkırtısı eşliğinde dans ederken yokluğunda yine aynı suların akıntısına bırakıyor kendini, insan.

Sonu olmayan bir dehliz, etrafta tek bir ışık dahi yok. Ama bir şey var, en azından kendimi avutmak için, umut... Koca yalnızlık, beraberinde umudunu da getiriyor. Annesinin eteğinden tutmuş, annesi nereye giderse kendisi de oraya giden kız çocuğu misali yalnızlıkta beraberinde umudunu da getiriyor. Aşk tutunmak ise uçurumdan düşerken hayata; yel mi, tufan mı savuracak beni senden uzağa? Dizelerini kurduruyor kafamda. Boş bir umut biliyordum ama hiç yoktan kendi içimde verdiğim bu amansız savaş az da

olsa direnebilme gücü veriyordu bana. Benim yalnızlığım sessizlikten ibaretti, ama bu yalnızlığa da fazla yabancı kaçmıyor kendi özünden yabancılaşmış bedenim. Sağır bir insana müzik notalarını öğretmeyi başaran biri gibiydin hayatımda. İçime sen sinmişken kendinden soyutlaştırmayı nasıl da başarmıştın ki; bir süre sonra seni sevmem için senin olman gerekmediğini de yine sen öğrettin bana. Unutmayı denemiştik mesela, akışına salmayı, ne olacaksa olsun demeyi ve sonra zamana bırakmayı da zamanla bıraktım aşk yolunda.

Doğu Karadeniz'de Bir Hafta

HAVANIN en güzel, en uygun olduğu zamanı kollayıp derslerin yoğunluğundan bir hafta uzaklaşıp mayıs ayının son haftası Gaziantep'ten yola çıkıyoruz. Kahramanmaraş üzerinden gece yolculuğu yaparak sabahın ilk ışıklarını Samsun'a bakarak görüyoruz, denizin üzerinden. 19 Mayıs'a denk gelen bu ziyaretimiz sayesinde Milli Mücadele'nin başlatıldığı şehirdeki coşkulu kutlamalara, yarışmalara ve kentin muhteşem atmosferine şahit oluyoruz. Daha

sonra Karadeniz'in kendine has yeşilinin binlerce tonunu barındıran ormanlarından geçerek Ordu'ya hareket ediyoruz. Her geçen kilometrede ayrı bir doğa güzelliği, renk cümbüşüyle karşılaşıyoruz. Ordu'yu kuşbakışı izlemek, o güzel manzaraya, şahit olabilmek için Boztepe teleferiğinde biletlerimizi alıyoruz. Teleferiğe binince içimizde ufak bir ürperti uyanıyor. Yavaş yavaş yükselirken arkamızda yeşile boyanmış Boztepe'yi, önümüzde ise hırçın dalgalı Karadeniz'i seyre dalıyoruz. Tepeye varınca tüm Ordu'yu ayağımızın altına alıp şehrin kıyı şeridi

ile ayrılan sonsuz maviliğini izliyoruz. Ufak ufak yağmur çiseliyor yüzümüze ve üşüyoruz. Sonra tepeden iniyoruz, konaklayacağımız otele doğru yola çıkıyoruz. Bir tarafımızda Karadeniz'i bir tarafımızda fındık ağaçlarını seyre dalarak konaklama yerine varıyoruz.

Odalarımıza çıkıp eşyalarımızı yerleştirdikten sonra çıkıp otelin bağlı olduğu geniş bahçede çaylarımızı içiyoruz. Daha sonra odalarımıza çekilip yorgunluğumuzu atıyoruz. Sabahın ilk ışıklarıyla uyanıp güzel bir kahvaltıdan sonra yolculuk Giresun üzeri Trabzon. Deniz şeridi boyunca 1.5 saatlik yolculuk sonunda Trabzon'a varıyoruz. Karadeniz'in en güzel ve en kalabalık kentlerinden biri burası... Eski yapılarıyla dikkat çeken Ayasofya Müzesi'ni geziyoruz; duvarlardaki işlemlere ve mimariyi hayranlıkla izliyoruz. Dışarıdaki tarihi yapıtları inceliyoruz, denize bakan geniş bahçede hatıra kareleri çekiyoruz ve buradan çıktıktan sonra Atatürk Köşkü'nü ziyaret ediyoruz. Beyaz ve ihtişamlı köşkün içindeki modern mobilyalar, yemek takımları ve oda tasarımlarını görüyoruz. Geniş bahçesinde yeşilin her tonuna şahit oluyoruz. Bu ziyaretlerden sonra dinlenmek için konaklayacağımız otele gidiyoruz ve

otelde güzel bir akşam yemeğinin ardından odalarımıza çekiliyoruz.

Sabah kahvaltısından sonra Karadeniz Teknik Üniversitesini ziyaret ediyoruz ve güzel manzaralı eğitim alanını gezerken üniversite hayatı kuruyoruz burada. Trabzon'daki son mekanı da gezdikten sonra 1 saatlik uzaklıktaki Rize'ye yolculuğumuz başlıyor. Az nüfuslu, sevimli ve yemyeşil şehir, sınırsız karşılıyor bizi. Engebeli, dağlık yollardan geçerek ilk durağımız olan Fırtına Deresi'ne varıyoruz ve derenin gürül gürül akan sularının yanında Türk çaylarımızı yudumlayıp doğal güzelliğin büyümesine kapılıyoruz. Sonraki durağımız Ayder Deresi ve yaylasına yolculuk başlıyor. Yarım saatlik tırmanıştan sonra yemyeşil

dağların arasından akan Gelin Tülü Şelalesi'nin etrafında fotoğraflar çekiyoruz ve güzel yaylada bir saatlik serbest zamandan sonra Rize'deki otelimize doğru yola çıkıyoruz.

Gece istirahatinden sonra sabahın erken saatlerinde Zigana Geçidi'nde Hamsiköy'de sütlaçlarımızı yiyip Gümüşhane'de Karaca Mağarası ziyaretinden sonra Erzincan'a da uğrayarak memleketimiz Gaziantep'e dönüyoruz.

Maviliklerin şiiri

zaman mı geçti ne?
penceremdeki ışıklar karardı.
her günüm hep aynı
ne fark eder ki?
mavi ütopyalarım da olmasa.

artık yazamıyorum
oysa yine mavi denizlerdeyim.
mavi bakışlara mı aldaniyorum?
adımı sayıklıyor,
rüyalarda ağlıyorum.
sizden ne zaman kurtulacağım,
düşüncelerimi saran ütopyalarım?

sevgilinin gözleri de mi mavi?
çekin gözlerimden
artık hayal rengini.
bu şiir maviliklerin şiiri...
hayal dünyasına daldığım mavi gözleri...

özledim, özgürlüğe uçan
beyaz güvercinleri
ama bir muştı vermez ki
bil ki şu kalbimdeki
mavi sızı da dinmez ki.

rüyamda da gökyüzünde,
dalıyorum mavilere.
sonra, derin mavi denizlere.
çırpınıyorum ama hayaller,
Yol vermiyor gerçeklere.

Plüton Yolcusu...

UZAKLARDA bir yerlerde bir ben var bildiğim, kimsenin bilmediği... Çok uzaklarda, gökyüzünde değil gökyüzü üstünde...

Sonu olmayan boşlukta, karanlıkta kalmış bir halim var. Yani sonsuzlukta bir ben var benden çok uzaklarda, ulaşamadığım.

Ateş olsa cürmü kadar yer yakan, kendini yaktığı kadar kimseye bir zararı olmayan lakin yandıkça kaybolan, fark edilmeyen bir ben...

Adı sanır var, cismi var olsa dahi bir anlamı olmayan, yok sayılan koskoca alemde ufacık kalan, etrafında kimsecikleri olmayan, yalnız başına var olmaya çalışan bir ben...

Zaman geçtikçe benliğini yitiren, ben buradayım dese bile dinlenmeyen, var olması önemsenmeyen, tek kalmaya sürgün edilen bir ben...

Kayboluyorum adeta kendi alemimde.

Burası benim gezegenim, duyun işte beni!

Ben başlı başına bir gezegenim.

Benim ismimi duyup rengimin kırmızı olduğunu bilmediğiniz,

Küçüksün sıranı bekle dediğiniz Plüton'um ben.

Ama ben buradayım Dünya, beni yok saysan da. -

Bir ben var işte çok uzaklarda Plüton'a benzeyen. Çaresiz haykırırlarıyla boşlukta süzülen, Karanlıktayken her geçen gün umudunu yitirip kaybetmenin eşiğinde ruhunu teslim eden bir ben...

Bilinmezliğin, görünmezliğin, sevilmezliğin ucunda bir gezegenim ben; Yalnız, kırgın, kızgım. Boşlukta, karanlıkta kalmış hüznümle savaş içindeyim; yenilgilerdeyim, ölümlerdeyim. Bir anlamı yok kimse için hissettiklerimin.

Plüton gibiyim işte ,soyutlandım kendi alemimden. Memnun değilim olduğum yerden. Gökyüzüne baktıkça değil, gökyüzünde oldukça ben, benim. Bu yüzden benliğime, gezegenime

Plüton'a gitmeliyim...

Yalnızlık Üzerine...

HER insan bu dünyaya geldiğinde ya da bu dünyadan göçerken yalnızdır. Bütün hesaplar, kurgular birey üzerine yapılır hep. Yalnızlık olgusu üzerine düşünmek, birey ve toplum kavramları üzerine düşündürmektir aslında. Bu olguyu F.Nietzsche öne çıkartırken, E.Durkheim toplumu öne çıkartır. Bir madalyonun iki yüzü gibi birbirlerini var ederler birey ve toplum kavramları. Nietzsche toplumdan sıyrılmayı birey olmanın ilk şartı olarak belirler. Toplumun bireye sunduğu her şey Nietzsche'ye göre reddedilmeli birey kendi yolunu kendisi çizmelidir. Bunu da ancak toplumdan(sürüden) kopan güçlü birey yapabilir. Bunu başarabilen insan üst insandır. Durkheim ise toplumu insanların rastgele bir araya gelmiş bir birliktelik olarak algılamaz. Toplum bireylerin davranışları üzerinde baskı yapan son derece karmaşık bir olgudur. Siyaset sosyoloğu Şerif Mardin bu durumu "mahalle baskısı" şeklinde kavramsallaştırmıştır. Her durumda kendini topluma göre şekillendiren, düzenleyen bir insanla karşı karşıya olduğumuz bir durum söz konusudur.

"Yalnızlığın üzerine ne koyarsan alır. Müzik dinlemeyi koy, sesizliğin sesini ,kendine kahvaltı hazırlamayı koy, çaydanlık cızırtısını, kitap okumayı koy, gözlüklerin gözünde uyumayı, çoraplarını istediğin yere fırlatmayı koy, bulaşıkları yıkamamayı, denizde yüzmeyi koy, balıkların etrafında dolanışını, bir çiçeğin yaprak çıkarışını seyretmeyi koy, çiçeklerin gürültüsünü, bulutların üstüne çıkmayı koy, bir yağmur damlasıyla inmeyi ve yıldızlı gecede ayaklarını aya uzatmayı..."

Yalnızlık...Uzaydaki bir kara delik gibi her şeyi üzerine koy,hepsini alır yutar ama hiç birini yok etmez.Bilinmez bir yerde öylece durur.Ağırlığı çoktur ama en küçük zerresi bile yoktur.

İnsanoğluna ciddi anlamda zarar veren en amansız hastalıktır

yalnızlık. Ona bir yakalandınız mı ilacı bulmanız çok zor olacaktır. Çoğu insanın sevmediği ve ona yakalanmaktan çok korktuğu bir ruh hali olup, kimi insana göre de başka bütün güzelliklerden vazgeçilmeye değecek kadar eşsiz bir duygudur. Yalnızlık, insanın onu nasıl yaşadığına bakar. Bu bazen hüznle olur bazen de huzurla.

İnsanın okuduğu kitaplarında, takip ettiği şairlerde-yazarlarda ve dinlediği şarkılarda, yalnızlık kendi yerini çoktan hazırlamıştır bile. Ve işte insan, geri dönülmesi zor bir yola girmiştir böylece. Bağımlısı olduğu bir uyuşturucudur. Sabahları çayını demlediği, evden çıkarken lazım olan bir şeyin var mı diye sorduğu, akşamında ise bugünün nasıl geçti güzel dostum diyebildiği bir insanıdır o adamın. Hoş, kendini mutlu ediyordur bu durum ama ne derece mutlu, işte bu soru kafasını sık sık meşgul eder.

Yalnızlık üzerine türlü türlü şarkılar yapılmış şiirler yazılmıştır. Yalnızlığın değerini insanların pek bilmediğinden endişe duyan şairlerimiz üstüne basa basa yalnızlık der.

"Ötesi var:

Yalnızlık;

müziğin bile seni dinlemesidir.

yalnızlık, insanın kendine mektup yazması

ve dönüp dönüp onu okuması

yalnızlığın da ötesidir.

Mesela büyük usta Özdemir Asaf yukarıdaki şiirinde öyle tanımlar yalnızlığı

"Yalnızlığın da ötesi" nedir? Var mıdır bir bileniniz?

Bu denli yoğunlukta yalnızlığa sahip bir başka keskin kalem de Oğuz Atay'dır şüphesiz. Kitaplarında, öykülerinde insanın hep kendisiyle konuşma halinden, aşla gelmez yalnızlık buhranından ve medeniyet denmiş türlü ruhsuz insanlardan kaçmayı işler. Kor-

kuyu Beklerken adlı kısa hikayelerinden oluşan kitabında yalnızlık üzerine şöyle demiştir Atay: “Ben, yalnızlığı istemekle suçlanıp yalnızlığa mahkum edildim. Bu karara bütün gücümle muhalefet ediyorum. Ben yalnızlığa dayanamıyorum, ben insanların arasında olmak istiyorum

Takip ettiğim bir sözlük sitesinde ise (adı bende kalsın.) biri şöyle açıklamış yalnızlığı kendi lügatinden. Kısa tabirlerle ve gerçek bir açıklık getire getire.”Çok keskin, yaralayıcı. Bakıp da görememek, dinleyip de duyamamak, uzanıp da dokunamamak, arayıp da bulamamak.”

Yalnızlara, içlerini ferahlatacak olan açıklama Murat Mentesh'ten söyleniyor. Eğer hala yalnızsanız üzülmeyin, belki de Allah sizi birilerinden koruyordur, diyor Sevgili Menteş.

Asırlardır yalnızlık üzerine yazılar, şiirler, makaleler yazıldı. Birçok önemli gruplar sonbaharlarında çıkarmayı planladıkları albümlerinde, yalnızlığa muazzam şarkılar yaptı.

Film sektöründe önemli işler yapmış çoğu yapımcılar, yılın en iyileri adı altında oluşmuş türlü sanat ödülleri-ne içinde yalnızlığı tema edinmiş filmler yetiştirdi. Ve bunlardan sonra yalnızlık, bizim insanımıza sahne alma imkanını verdi.

Bizler bunların kimisini okuduk, kimisini izledik, kimimize ise erken çöken kış akşamlarındaki yalnızlıklarımıza döngüsel melodiler eşlik etti. Bunlardan fazlasıyla zevk duyanlarımız olurken, kimimiz ise büyük bir tedirginlik yaşadık. Her ne yaşıyor olursak olalım bu ruh halinden bir zevk duymaya çalışmak lazım. Çünkü her insan bu dünyaya yalnız geldi ve yalnız gidecek.

Geri dönmesi imkansız sevgilinin ardından yalnız başınıza saklanacak bir yerler arayacaksınız. Hiç beklemediğiniz bir kaza sevdiklerinizi ellerinizden alabilecek. Bir şekilde yalnızlıkla buluşacağız.

Cahit Külebi'nin yalnızlıkla ilgili dizeleriyle son verelim.

Yalnızlığa Dair

Can yoldaşın olmazsa olmasın,

Yalnızım diye hayıflanmayasın.

Eğilmiş üstüne gökyüzü masmavi;

Bir anne şefkatine müsavi;

Üç adım ötede deniz;

Dosttur, ne öfkesi ne durgunluğu sebepsiz.

Bir derdin varsa açabilirsın ağaçlara;

Ağaç yaprak verir, sır vermez rüzgâra

Ve kış yaz,

Dalda kuş eksik olmaz.

Dağ başında duman.

Yalnızlık nedir göreceksin öldüğün zaman.

Bizden Biri

İlayda Gözüşirin (Eczacı)

GÖZÜŞİRİN Eczanesinin sahibi. Gaziantep'te doğdu. 3 kız kardeşin en büyüğü. Annesi muhasebeci, babası ise muhasebe mezunu olmasına rağmen ticaretle uğraşiyor. Ortaanca kardeşi kendisi gibi eczacılık okuyor, en küçük kardeşi ise 12. sınıfta okuyor. Ortaokul ve ilkokulu Gazi Mustafa Kemal İlkokulu'nda okudu. İMKB Anadolu Lisesi'nden mezun oldu. Ardından Mersin Üniversitesi'ne gitti. Hobileri arasında polisiye romanları okumak, dalış yapmak, yemek yapmak, basketbol dergisi okumak, hard rock dinlemek ve doğa sporları yapmak yer alıyor. Fakat içlerinden en çok kitap okumayı seviyor. Yazar olarak Agatha Christie ve Aziz Nesin favorileri arasında yer alıyor. Boş zamanlarında sık sık dalış ve doğa sporları yapıyor. Ayrıca 11. sınıfta Comenius Projesi ile Belçika'yı ziyaret etmiş. En sevdiği yiyecek patates kızartması, en sevdiği film ise Harry Potter'dır.

Eczacılık bölümü hayaliniz miydi yoksa sonradan mı karar verdiniz?

-Küçüklük hayalim ODTÜ'de Havacılık ve Uzay Mühendisliği'ydi fakat puanım, dolayısıyla olmadı. Sağlık kişiliğime uygundu, kimyayı ve araştırma yapmayı sevdiğim ve insanlara faydalı olmayı istediğim için eczacılık seçtim.

Lisede pişman olduğunuz veya keşke yapmasaydım dediğiniz bir şey var mı?

-Yaptığım şeylerden değil yapmadıklarımın pişman olan bir insanım. Böyle bir olay yaşamadım.

Kendinize göre bir ders çalışma metodunuz var mıydı?

-Ben hayatta yaptığım her şeyin bir mantığı olduğuna inanıyorum, hataların bile. Ben dersi derste dinliyordum ve eve gidince de tekrar ediyordum. Bu benim için yeterli oluyordu. Çok fazla çalışan birisi değildim.

Prensipleriniz nelerdir?

-Aşırı doğrucu bir insanım. Lisede de böyleydim şimdi de böyleyim. Kendime doğru gelmeyen hiçbir şeyi yapmam.

Motivasyonunuz düşük olunca ne yapardınız?

-Hard rock dinlerdim ve basketbol dergileri okurdum.

Üniversiteye giderken beklentileriniz nelerdi ve nelerle karşılaştınız?

-Üniversiteye giderken eğitimimi yurtdışında yapmak isteyerek gittim. Fakat gittiğim üniversitenin yurtdışı programı olmadığından dolayı bu durum eğitimimi bir sene uzatacaktı. Ben de bu yüzden yurtdışına gitmemeye karar verdim. Hayatımdaki keşkelerimden biridir bu.

Eczacılık okumak isteyenlere ne tavsiye edersiniz?

-Eczacılıkta yasalar çok hızlı değişiyor. Kendimi yeni tutmama rağmen 2 kez yasalar değişti, ekler geldi, çıkarılan yasalar oldu. Eczacılık düşünenler kendini yeni tutmalı ve yeniliklere hazır olmalıdır. Ayrıca akademisyenlik düşünenler için eczacılık tavsiye ettiğim bir bölümdür.

Lise hayatınızdan özledikleriniz nelerdir?

-Arkadaşlarımı ve öğretmenlerimi özleyorum, o ortamın değerini okuldan ayrılınca anlıyor insan.

Unutamadığınız bir anınız var mı, varsa nedir?

-Evet. Bir keresinde üniversitedeyken bir tanıdığımızın evine gitmiştim. Cüzdanımı orda unutmuşum ve bunu otobüse bindiğimde fark etmiştim. Otobüs ücretini ödeyemediğim için utanmışım fakat yolun sonunda arkadaşlarım beni karşılayıp ücreti teslim etmişti.

Lisedeyken sizi en çok zorlayan ders neydi?

-Fizik.

Mesleğinizi seçmenizdeki en büyük etmen nedir?

-Bilimsel araştırma ortamının olması.

Eczacılık olmasaydı hangi mesleği seçerdiniz?

-Biyokimya mühendisliğini seçerdim. Biyoloji ve kimyayı seviyorum ayrıca insan vücudu ve kimyasallar ilgimi çekiyor.

Bizimle bu çalışmayı yaptığınız için size teşekkür ederiz.

Sizlerin sayesinde okulumu ve öğretmenlerimi tekrar hatırladım. Hepsinin emeklerine teşekkür eder onları çok sevdiğimi derginiz aracılığıyla tekrar söylemek isterim.

Çukurova Üniversitesi'ni gezdik

Okulumuz İMKB Anadolu Lisesinin her yıl olduğu gibi, bu sene de biz YGS-LYS adaylarını motive etme ve üniversite tercihlerimizde bir alternatif oluşturması maksadı ile düzenlediği Çukurova Üniversitesi gezisi bizler için “unutulmayacak lise hatıraları” kategorisinde üst sıralarda yerini aldı. Harika bir tecrübeydi bizler için. Her şeyden önce arkadaşlarımızla güzel zamanlar geçirdik, asıl önemli olan ise başta müdür yardımcımız, coğrafya öğretmenimiz ve beden eğitimi öğretmenlerimizin okuldaki otoriter kimliklerinin dışında, arkadaş yönlerini de keşfetme imkânımız oldu.

OTOBÜS ile çıktığımız yolculuk oldukça keyifliydi. Yol boyunca müzikler çalındı, karşılıklı çiftetelli oynandı. Özellikle Coğrafya Hocamız Ali Delibaşı'nın çiftetelli maharetleri hafızalarımızdan kolay silinmeyecek gibi görünüyordu. Yolculuk sırasında coğrafya derslerimize kaldığımız yerden canlı görsellerle devam etme ve edindiğimiz bilgileri pekiştirme fırsatları da yakaladık. İkramlar, sohbetler, kahkahalar, hocalarla samimiyetlerimiz ve yıllar sonra baktığımızda yüzlerimizde sıcak bir gülümsemeye vesile olacak güzel fotoğraflar...Sadece otobüs yolculuğu bile bizler için fazlası ile güzeldi, fakat asıl geziye daha başlamamıştık bile. Çukurova Üniversitesi, 1973 yılında kurulmuş bir devlet üniversitesidir. Üniversite kampüsü, Seyhan Baraj Gölü'nün doğu yakasında 20 bin dekar arazi üzerine yerleşmiş muhteşem manzarasıyla doğal

bir park görünümünde. Bizler de Seyhan Baraj Gölü manzarasında fotoğraflar çekerek manzaranın tadını çıkardık. Kent merkezine yalnızca 10 km uzaklıkta olan Üniversite, güçlü akademik kadrosu, gelişmiş alt yapısı, öğrencilerin ve çalışanların her türlü sportif, sosyo-kültürel gereksinimlerini karşılayacak modern tesisleriyle ülkemizin sayılı kampüs üniversiteleri arasında yer almakta. Üniversite kapalı ve açık spor tesisleriyle, uluslararası kano yarışlarının yapılabildiği baraj gölüyle, her türlü sanatsal etkinliklerin yapıldığı alanlarıyla, kolay ulaşım ve yeterli barınma olanaklarıyla, gerek iklimi gerekse yaşam koşullarının kolaylığıyla öğrencilere mutlu bir yaşam ortamı sunmakta gibi görünüyordu bizlere. Kış mevsiminde gidip gezdiğimiz için çok şanslıydık. Malum Adana'nın yaz mevsiminde maruz kaldığı iklim koşulları dillere destan.

Tıp Fakültesinde amfilerden birinde oturup, öğretim görevlisinin bizlere “Çukurova Üniversitesi niçin tercih etmeliyim? Çukurova Üniversitesi ni tercih etmem bana ne gibi yararlar sağlayacak? Çukurova Üniversitesinden mezun olmam, devlet veya özel sektörde istihdam edilirken bana ne gibi maddi-manevi ayrıcalıklar katacak?” gibi merak ettiğimiz soruların cevabını, bizler amfinin büyüğü ambiyansına kapılmışken, öğretim görevlisi adeta zihinlerimize kazıdı. Zamanın nasıl geçtiğini fark etmeden kampüs içersinde geziniyorduk. Kafeler, fakülteler derken esas şeyi unutmuştuk. Acıkmıştık. Adana dendiği zaman yöresel yemekleri de akıllara gelmeli. Özellikle “Adana kebabı”. Adana’nın meşhur restoranlarından birinde, yaklaşık elli kişilik sipariş verildi. Tabii ki de açlık hissimizi bastırarak şekilde güzelce yemeğimizi yedik. Akabinde çaylarımızı içtik ve gezimize kaldığımız yerden devam ettik.

Adana’nın en fazla rağbet gören alışveriş merkezlerinden birine gittik. Gruplar halinde alışveriş merkezine girdik. Kendi arkadaş gruplarımızla bir saat vakit geçirme toleransı sunuldu. Bizlere de bu toleransın tadını çıkarmak düştü. Çok güzel vakit geçirdik. Sonra alışveriş merkezinden bize ayrılan süreden önce çıktık, amacımız hava kararmadan yaşadıklarımızı ölümsüzleştirmekti. Bir manzara düşünün ki; iki yüz metre uzağımızda dört minareli bir cami, cami ile aramızda sokak lam-

basının yakamoz misali aydınlattığı Seyhan Baraj Gölü...Bu manzara asla heba edilmemeliydi. Elbette planladığımız üzere bu anı ölümsüzleştirdik. Bir zamanlar okulumuzda görev yapan beden eğitimi öğretmenimizin Adana’da görev yaptığı bilgisine vakıftık. “Ölümsüzleştirme seremonisi” bittikten sonra Talip Hocamızın bizleri görmek için alışveriş merkezine geldiğini öğrendik. Biz de hocamızı görmeye gittik. Talip Hoca’nın bizleri gördüğünde gösterdiği ilgi ve alaka gayet duygusaldı. Özlem duygusunu hissetmemek mümkün değildi.

Harika anlar çetelemize bir çizik daha ekledikten sonra sıra geldi aracımıza binip evlerimize dönmeye. Eve dönüş yolculuğu boyunca sohbetler edildi, gezinin çok güzel olduğu konusunda hem fikir olundu. Şarkılar söylenmeye başlandı. Ben de yılların hıncını alırcasına birkaç şarkı söyledim. Hakikaten unutulmayacak anlar yaşandı ve yolculuk tamamlandı. Herkes evlerinin yolunu tuttu.

İMKB Anadolu Lisesinin, Öğrencilerine verdiği kıymete bir kez daha şahit olduk. Bizleri ziyadesiyle memnun eden, üniversite tercihlerimize ışık tutan, ufkumuzu açan bu güzel aktivite için biz YGS-LYS adayları, son senemizde güzel hatıralar bırakan, İMKB Anadolu Lisesi Müdürlüğü’ne şükranlarımızı sunar, bizden sonraki nesillere örnek teşkil edecek aktivitelerin devamını temenni ederiz.

Koc'um Benim İMKB'de Eğitim Danışmanlığı

Bu yıl okulumuzdan mezun olacağız. Bütün 12. sınıflar için önemli olan bir sınava da gireceğiz. Okulumuz İMKB'de uygulanan bir sistemden bahsetmek istiyorum koçluk, öğrenci koçluğu veya eğitim danışmanlığı.

Bizler 11. sınıftan beri daha önce de okulumuzda uygulanan koçluk sistemi sayesinde derslerimizdeki başarılarımızı arttırdık. Hedeflerimiz doğrultusunda daha bilgili ve daha planlı şekilde ilerliyoruz.

Koçluk sistemi öğretmenle öğrenci arasında kurulan, öğrencinin amacına ulaşması için yürütülen planlı bir çalışma sürecidir. Bu süreçte öğretmenlerimiz bizim kendimizi daha iyi tanımamızı sağlar. Bizim eksik ve hatalarımızı belirler ve buna uygun program hazırlar. Eğitim koçlarımızı okul yönetimi belirler. Okul yönetimi de görev verdiği öğretmenlerde gönüllülük şartı arar. Gönüllü olan

öğretmenlerimiz, bize daha fazla vakit ayırır. Her türlü sorunlarımızı öğretmenler ile paylaşabiliriz. Koçlukta öğrencinin hedefleri de önemlidir. Hedefimiz belirli değilse hedefimizi belirleyip, o hedefe ulaşmak için plan ve programlar yaparız.

Okulumuzda koçluk hem rehberlik hem de öğretim üzerine kuruludur. Bazı okullarda uygulanan bu sistem, bizim okulda öğrencilerin sevgisi ve öğretmenlerin fedakarlıklarıyla düzenli bir şekilde yerine getirilir. Koçlukta işin öğrenci -yani biz- kısmına gelince bizler de ne yazık ki evde anne-baba, okulda öğretmenlerimiz tarafından denetlenmek istiyoruz. Denetlenmediğinde, takip edilmediğinde bir şeyler yapmak

istemeyen gençler olduğumuz için sürekli olarak birilerinin yönlendirmesi gerekiyor. Aslında iyi de oluyor. Öğretmenlerimizle samimiyetimiz daha çok artıyor, onlarla daha verimli zamanlar geçiriyor, sosyal aktiviteleri beraber yapıyoruz. Zaman zaman sinema, sportif faaliyetler veya kantinde bir çay, kahve içmek gibi farklı etkinlikler bu zorlu süreçte renklilik katıyor bizlere.

Eğitim koçlarımız bizim gelişimlerimizi sürekli takip ediyor. Bizimle birlikte başarımızı ve sosyal uyumumuzu artırmaya yönelik çalışmalar yapıyor. Bu süreçte ailelerimiz de bilgilendiriliyor.

Eğitim danışmanlarımız ailelerimizi okulda yapılan deneme sınavı sonuçları hakkında bilgi verir, bize nasıl davranmaları gerektiğini anlatmaya çalışır. Ailelerimiz de bizlere gerekli ders çalışma ortamını sağlamaya özen gösterir. Tüm bunlar bir güven içerisinde olur.

Ben ve benim gibi birçok arkadaşım eğitim danışmanlığının yararlarını gördük. Bu ortaöğretimdeki son yılımda çok bitkin bir haldeyken hayatı, derslerimizi, ailemizi pozitif olarak görmeye başladık. Sınavlardaki puanlarımız yükseldi. Elde ettiğimiz puanlarla hangi üniversitelerde okuyabileceğimizi, bu üniversiteleri bitirdikten sonra gerçek hayatta nelerle karşılaşabileceğimiz hakkında önceden hazırlıklı olmaya çalışıyoruz.

Sosyal hayatımızın da eğitimin bir parçası olduğunu yine bu süreçte anladık. Belki de bir çoğumuz okulumuzdan mezun olduktan sonra hayatta farklı yerlere geleceğiz. Sadece okumak, okuyup adam olmak değil, milletine bağlı, ülkesini seven, ülkesi için fedakarlıklarda bulunacak bireyler olarak yetişmemiz gerektiğine inanıyorum.

Öğretim ve bir bütün içinde eğitimle birlikte bize karşı hiçbir fedakarlıktan kaçınmayan öğretmenlerimize ve okulumuza, kendim ve arkadaşlarım adına teşekkür ederim.

Çir Aşı

Yaşamak için yemek yenir diye bilinir. Ama bizim kültürümüzde yemek herkes tarafından kabul edileceği gibi biraz daha farklıdır. Bulunduğumuz bölgenin konumu gereği de çok zengin bir mutfak kültürümüz var.

YEMEK bir ritüel bizim kültürde. Yapılışı ayrı, yemesi ayrı... Her mevsim ayrı güzel. Kurusu, taze, sebze, meyve her çeşit kullanılmış yemeklerde. Unesco yaratıcı şehirler ağına girmemiz tesadüf değil. Gelip de hayran olmayan yoktur mutfağımıza. Hakettiği yerde olmasada o yolda ilerlemesi gurur verici. Sokaklar bir başka kokar, evlerden gelen envai çeşit kokular bambaşka...

Geçmişten gelen bu hazinayı geleceğe taşımak şart. Birçok çaba var bu konuda. Mesela Gaziantep Büyükşehir Belediyesi'nin açtığı Mutfak Sanatları Eğitim Merkezi var Annemde o kurumda eğitimlik yapıyor. Gaziantep yemeklerini kuşaktan kuşağa anlatarak, aşçı adayları yetiştiriyorlar. Unutulmaya yüz tutmuş yemekleri gün ışığına çıkarmaya gayret gösteriyorlar. Bende mutlaka oraya gidip evlerde pek yapılmayan çir aşını öğrenmeye karar verdim.

Çir aşı bizde zerdali denen kayısının kurusundan yapılan Osmanlılardan beri gelen bir çeşit yemektir. Kışın sebze nadir bulunduğu için, yokluktan bunun yanında yemeğe verilen önemden de kaynaklı yapılan bir yemek. İçinde kuşbaşı et, soğan, salça, kayısı, pekmez, ekşi var. Çok ilgimi çekti. Daha böyle niceleri... Yokluktan savaştan ortaya çıkmış gazi yemeklerimizde varmış Gazi Antep gibi...

Yemeklerimizin de Gazilik unvanımıza yakışır şekilde olması için bütün çabalar. Kendine has her özelliği ile dikkatleri üzerine çeken güzel şehrimizin layık olduğu yere getirmek biz gençlerin görevi. Yaşayıp yaşatarak nesilden nesile layık olduğumuz günlere lezzetle!

Malzemeler:

- 500gr küçük kuşbaşı et
- 1 kg kayısı veya zerdali kurusu
- 1 adet büyük boy kuru soğan
- 1 diş sarımsak
- 1 yemek kaşığı üzüm pekmezi
- 2 yemek kaşığı sadeyağ veya tereyağı
- 1 yemek kaşığı domates salçası
- yarım yemek kaşığı biber salçası
- Yarım limon veya sıvı sumak ekşisi
- 1 çay kaşığı karabiber

Yapılışı:

Tencereye bir fincan su ile konulan etler suyunu salıp çekinceye kadar, ağız kapalı olarak, ara sıra karıştırarak pişirilir. Suyunu çektiğinde yağ, ince doğranmış soğanla birlikte ilave edilir. Soğan kavrulup solunca salça ilave edilip, 3-4 bardak sıcak su, pekmez ve sarımsak 4-5 parçaya bölünüp konur.

Bir taşım kaynatıldıktan sonra geceden ısıtılıp suyu süzülen zerdali veya kayısı çiri yeterli tuz ilave edilerek kısık ateşte çirler yumuşayınca kadar pişirilir. Pişmeye yakın limon suyu ilave edilir. Servis kabına alınıp karabiberi eklenir.

Annemle beraber yapmaya çalıştığımız yemeği siz de denemeye ne dersiniz? Eminim tadını beğeneceksiniz.

7.Sanat

SİNEMA, bugün, televizyon ve internetten sonra kitle iletişim araçları içerisinde en etkin olanlarından birisidir. Kitle iletişim araçları içerisinde film, en yaygın olan, okuma yazması olmayan kimselere bile kolayca hitap edebilen, kolay anlaşılabilen hareketli resim, söz veya yazı ve müzikle oluşmuş bir anlatım olanağına sahiptir. Bu perspektifi geniş sanat sorunları, mülkiyet, aile, cinsel sorunlar, işçi sorunları, göçler, kadın, suçluluk, siyasal sorunlar, gibi problemleri ele alarak bunları olumlu yönde işleyebilir. Hatta bunların yanlış ve gerçek olmayanlarının eleştirisini yaparak, bazı hal çareleri de önerebilir. Fakat bunu yaparken hiçbir zaman tek taraflı olarak toplumdaki belli çevrelerin, belli ve alışagelmış ve sırf kendi çıkarlarını, kendi sınıflarının çıkarlarını koruyan, kendi hakimiyetlerini sürdüren ve pekiştiren bir biçimde sunulmamak şartıyla yapılması gerektiği de bilinmelidir.

Bir de sinemaya Hollywood function eklendiği zaman izlemesi de pek bir keyifli hale geliyor. Özellikle bilim kurgu, animasyon kategorileri biz gençleri çok cezbetmektedir. Peki madem ki dergimizdeki konu "sinema", o halde vizyondaki filmlere birkaç örnek vermek faydalı olacaktır. Mesela: Tatlım Tatlım, Sonsuz Aşk, Bordo Bereliler: Suriye, Hızlı ve Öfkeli 8 Şeytani, Sarıkamış Çocukları gibi izlenmesi tavsiye edilen birçok film yer almakta beyaz perdede.

Asıl ilgi alanım olan tiyatrodan bahsederseniz... Bir yaşam biçimi ve toplum sanatı olan tiyatro, halkın önüne bir sonuç olarak çıkar. Ne var ki, tiyatronun bir sonuç olması yanı sıra araç olma niteliği de vardır. Tiyatronun sonuç oluşu onun sanatsal bütünlüğünü, araç oluşu ise eğitimsel gücünü açığa çıkartır. Kültürel gelişmeyi sağlayan gizli güçlerden biridir tiyatro. Peki tiyatro insana ne katar? Tiyatro: Toplumun bir üyesi olarak özeni aşılama, kamu bilinci sağlama, sorunlar üzerinde düşünmeyi, çözüm üretmeyi öğretme ve sanatın geliştirici ve değiştirici gücünü gösterme gibi birçok niteliğe sahiptir.

Bu kadar terimsel ifadenin ardından durumu özetleyelim:Farkında olmasak bile insan ilişkileri teatraldır. Mekan kullanımı, vücut dili, sözcüklerin seçimi, ses tonları, duygu ve düşüncelerin çatışması, sahnede kullanılan her şey aslında tiyatronun ta kendisidir. Düğünler, cenazeler birer etkinliktir fakat aynı zamanda son derece aşına olduğumuz için farkında olmadığımız günlük ritüellerdir. Resmi bir devlet töreni fakat aynı zamanda bir sabah kahvesi, günaydınlaşmak, ürkek aşklar, tutkuların yönlendirmeleri, bunların hepsi aslında tiyatrodur. Yani diyebiliriz ki hayatın tamamı aslında tiyatrodur ve bu sahnede oyuncu olmak da dekor olmakta bizim elimizdedir.

2016-2017 İZLENİLMESİ GEREKEN ÖNEMLİ TİYATRO ESERLERİ

- Jennifer'in Düğünü
- 57 .Alay
- Hülleci
- Yedi Kocalı Hürmüz

Steve Jobs'a...

24 ŞUBAT 1955 dünya geleceğinden habersizken sen doğdun. Evlatlık verildin ve asi ruhun ile dünyayı değiştirdin. Garajında başladın, milyonların kalbinde bitirdin. Asiydin, çılgındın, pervasızdın ama dünyayı değiştirebilecek kadar cesur ve inançlıydın. Sahip olduğun vizyoner özelliğin çok fazla şey değiştirdi. Arkadan Woz ile Devre kartı tasarlayarak başladın. Üniversiteyi bıraktın ve 56 yıllık yaşamında inandığın doğruları insanlığa aktardın. Bir amacın vardı ve onu yaptın. Benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. Belki hiç görüşemeyeceğiz ama hislerim senin beni duyduğun yönde asi ve başarı hırslı yüklü ve ruhun seni hayatın merkezine koyan milyonlarca insan var.

Teknoloji sektöründe yaptığın devrimler gerçekten dünyayı değiştirdi. Macintosh'u tasarlarken aldığın kaligrafi dersleri işine yaradı. Bir font için bile bu inanılmaz tutkun seni sen yapan değerdin. Mükemmeliyetçilik arzun seni bu koca sektörde farklı bir noktaya koydu. Bu

mükemmeliyetçi tavrın seni kurduğun şirketten kovdu; ama sen yılmadan intikam için kuşandın sonunda artık daha olgundun ve dünyaya bunu gösterdin. Kurduğun şirketten 10 yıl uzak kaldın ama o 10 yıllık sürede inanılmazları yaptım be Steve. Pixar ile Animasyon film endüstrisini kurdun, Next ile grafik tabanlı bilgisayar kavramını getirdin. Seni kovanlar bu 10 yolda çok şey kaybetti; ama sen çok şey kazandın. Şirketine, evine döndün. İntikamı aldın.

Artık en başta sen vardın. Sırayla çıkardığın iMac, iPhone, iPad, iPod ile dünyayı aldın ve inanılmaz bir şekilde değiştirdin, her şey iyi ve güzeldi ama hastayım dedin. "2007'de Ameliyat oldum, donorüme teşekkür ederim." dedin. Bizleri hüznü boğdun. İyiyim dedin nefeslendik, mutlu olduk, kendimize rol model edindik seni. Ama o haber, senin ölüm haberin ki hayatımın en üzücü anıydı.

Seni göremedim hiçbir zaman ama seni hep hissettim, hissetmeye de devam edeceğim. Sen ve fikirlerin benimle yaşayacak adamım. Derin özlem ve hasretle...

Gaziantep'te Avrupa Kalite Etiketi Alan Tek Lise

İMKB ANADOLU LİSESİ

İMKB Anadolu Lisesi olarak;
eTwinning Ulusal Kalite Etiketi
sonrasında Avrupa Kalite
Etiketimizi de aldık

BU ödüllerden bahsetmeden önce, eTwinning nedir, işleyişi nasıldır bu ödüller nasıl verilir onları bilmemiz gerekiyor.

eTwinning Avrupa'daki okullar topluluğu'dur. Bütün katılımcı ülkelerden öğretmenler kaydolabilir ve birlikte proje oluşturabilir ve çalışmalarını yürütmek için bilgi ve iletişim teknolojilerini kullanabilirler. Okullar internet üzerinden iletişime geçerek işbirliğinde bulunurken, projeye ilgili hibe veya idari koşullar bulunmamaktadır ve yüz yüze görüşmeler gerekmemektedir. İşte bu noktada, yurtdışına bir hareketlilik olmadığı için öğretmen ve idarecilerin gözünde bu projeler önemsiz gibi görünmektedir. Halbuki bu projeler Erasmus plus programı içerisinde yer almaktadır, Avrupa Birliği projeleridir ve hem öğrencilere hem de okullara birçok fırsat sunmaktadır.

Bizim okulumuzda 2012 yılından beri İngilizce Öğretmenimiz Fadile Efser Neci tarafından Polonya, İtalya, İspanya, Slovakya, Romanya ve Yunanistan ile eTwinning projeleri yürütüldü. Hepsinde de ortak nokta olarak kültür üzerine odaklanıldı. Kültürler arasındaki farklılıklar, önyargılar, eğitim sistemleri, dini ve milli bayramlar, önemli bilim insanları, sanatçılar, siyasi liderler, yemekler ve tabii ki bunlardan yola çıkarak benzerlikler belirlendi. Avrupalı olma bilinci üzerinde duruldu. Tüm bu çalışmaları yaparken öğrencilerin derslerde maalesef ki pratik olarak çok fazla kullanmaya fırsat bulamadıkları, İngilizce'yi aktif biçimde kullanmaları sağlandı.

Bu noktada insanların kafasında şöyle bir imaj oluşabilir, öğretmen Avrupa'dan bir okul ya da birkaç okul buluyor ve mektup arkadaşlığı sağlıyor. Ancak eTwinning projesinde işleyiş bu şekilde olmuyor, öğretmenler, öğrenciler projeyi yürütürken bilişim teknolojilerini, Web.2.0 araçlarını aktif biçimde kullanmak zorundalar. Bu da kendilerine teknoloji çağında farklı programları, iletişim araçlarını kullanmalarını, farklı düşünmeyi, üretken olmayı ve üretirken de zevkle, sıkılmadan, yaparak öğrenmeyi sağlıyor.

Proje bitme aşamasına geldiğinde ise Ulusal Destek Servisi'ne Avrupa'dan tüm okullar ödül için başvuruyor. Eğer proje kriterlere uygun ise, etkili bir proje ise önce Ulusal Kalite Etiketi ile ödüllendiriliyor ardından Avrupa'daki ortağınız da kendi ülkesinde Ulusal Kalite Etiketi aldı ise Avrupa Kalite Etiketi almak için aday gös-

teriliyor. Değerlendirme sonrası hem projeyi yürüten öğretmene hem de okula ödül belgeleri veriliyor ve koordinatör öğretmen o yıl düzenlenen çalışmaya davet ediliyor.

2012 yılından beri farklı ülkelerle eTwinning projeleri yapmış olan İngilizce Öğretmenimiz Fadile Efser Neci, 2014-2015 Öğretim yılında Yunanistan'ın Edessa şehrindeki ortak okul ile yaptığı "How Are We The Same And Different? (Ne Kadar Benzer Ne Kadar Farklıyız?)" isimli projenin meyvelerini 2015 yılında aldığı Ulusal Kalite Etiket ve 2016 yılında aldığı Avrupa Kalite Etiket ile toplamış oldu. Yaptığı çalışma ile okulumuz da ödüle layık görüldü. 2016 yılında Gaziantep ilinden Avrupa Kalite Etiket alan tek okul bizim okulumuz oldu.

Bu projemiz diğer eTwinning projelerinden çok farklıydı. Öğretmenimiz ve öğrenciler büyük bir özveri ile çalıştılar. Çeşitli sunumlar, posterler, animasyon çalışmaları, vs yaptılar. Arkadaşları ile yakın dostluklar kurdular ve sonunda dayanamayıp kendi masraflarını karşılayarak ortak okula, arkadaşlarına ziyaret gerçekleştirdiler. Tüm Türkiye'ye bakınca bu şekilde bir ziyareti daha önce gerçekleştiren sadece Rize'den bir okul vardı. Gaziantep'te, bölgede proje kapsamında ziyaret gerçekleştirmiş olan ilk okul olduk bu sayede. Ziyaretimiz esnasında farklı okulları da ziyaret ettik, onlara hem okulumuz hem de şehrimiz hakkında bilgiler verdik. İnsanların kafasında daha önceden oluşmuş tüm önyargıların yavaş yavaş silindiğini gördük. Daha önce Gaziantep'i ziyaret etmeyi düşünmeyen birçok öğretmen ve veli Gaziantep'e gelmeyi planladıklarını belirttiler.

eTwinning projeleri farklı açılardan da okullara yarar sağlamakta. Bu projeler sonrası diğer Erasmus Plus projelerinin de kapıları açılıyor. Mesela 2014 yılında eTwinning Projesi yaptığımız İspanyol okuldaki İngilizce Öğretmeni, okulumuz İngilizce Öğretmeni Fadile Efser Neci ile iletişime geçerek "Job Shadowing (İşbaşı Gözlem)" Projesi kapsamında okulumuzu ziyaret etmek istediğini bildirerek okullarındaki Matematik öğretmeni ile bir hafta ziyaret gerçekleştirdiler. Bu ziyaret esnasında eğitim sistemleri gözlemlenirken bizim öğrencilerimiz de İspanya, Zaragoza hakkında bilgi edindiler ve İngilizcelerini kullanma fırsatı buldular. İspanyol öğretmenlere Gaziantep Gezisi düzenlendi. Zeugma Mozaik Müzesi, Bey Mahallesi, Oyuncak Müzesi, Gaziantep Müzesi, Hamam Müzesi, Emine Göğüş Mutfak Müzesi, Bakırcılar Çarşısı, Elmacı Pazarı, Tahmis Kahvesi bir grup öğrencinin de katılımıyla gezildi. Gelecekte düzenlenmesi olası Erasmus Plus Projeleri hakkında konuşuldu.

Bu yıl da Fadile Efser Neci koordinatörlüğünde, Polonya ile "Same Colours Different Cultures (Aynı Renkler Farklı Kültürler)" isimli bir proje yürütmekteyiz. Bu yıl farklı ödüller bizleri bekliyor. Avrupa Komisyonu, Erasmus hareketinin 30. Yıldönümü vesilesiyle, gençlere seyahat etmeleri ve Avrupa'yı keşfetmeleri için yeni fırsatlar sunuyor. Öğrencilerimiz dört elle projeye sarılmış durumdadır. Kimbilir belki ödül bizim olur ve bu sefer ortak okulu, arkadaşlarımızı, yarışma sonrası kazandığımız biletler sayesinde ziyaret ederiz.

15 Temmuz Demokrasi Zaferi ve Şehitlerimizi Anma Programı

15 Temmuz hain darbe girişimi sonrası canı pahasına darbeye karşı dik duran ve vatan uğruna şehit düşen kahramanlarımızı okulda düzenlediğimiz törenle andık.

10 Kasım 1938 günü saat 09.05'te yaşamını yitiren, Türkiye Cumhuriyeti'nin kurucusu ve ilk Cumhurbaşkanı Mustafa Kemal Atatürk anısına her yıl olduğu gibi okulumuzda yaptığımız törenle şükran ve saygıyla andık.

24 Kasım Öğretmenler Gününü etkinliklerle kutladık

Bizi eğiten, doğruyu yanlış gösteren öğretmenlerimize binlerce kez teşekkür ederek, her yıl olduğu gibi bu yılda düzenlenen törenle 24 Kasım Öğretmenler Günü'nü kutladık.

29 Ekim Cumhuriyet Bayramını coşkuyla kutladık

29 Ekim Cumhuriyet Bayramı'nı okulda yaptığımız etkinlikle kutlarken, "Ne mutlu Türk'üm diyen" ifadesi ile bu toprakları yurt edinmiş, bütün insanları kucaklayan bir millet kavramını bizlere öğreten Atatürk'ün izinden her zaman yürümeye devam edeceğiz.

10.Ulusal Robot Yarışması'na katıldık

Geçtiğimiz yıl şehrimizde gerçekleşen 10.Ulusal Robot Yarışması'nda İMKB Anadolu Lisesi olarak yerimizi aldık. Milli Eğitim Bakanımız Nabi Avcı'nın da katıldığı 10. Ulusal Robot Yarışmasına okulumuzu Bilişim Öğretmenimiz Sedat Özçelik ve öğrencileri temsil etti. Bu yıl 10-12 Mayıs 2017 tarihinde Konya'da düzenlenecek olan 11. Ulusal Robot Yarışması'na İnsansız hava aracı (drone) kateogresinde, ilimizi temsil edeceğiz

İMKB Satranç Takımı “Gençler Kategorisi” Gaziantep İl Birincisi

Okul sporları bağlamında özel liseler dahil tüm okulların katılımı ile gerçekleşen liseler arası satranç turnuvasında büyük başarı göstererek il birincisi olmuştur.

İMKB “Okullar Arası Tekvando Şampiyonasında” Gaziantep il birincisi

Okulumuz öğrencilerinden Erdem SARI il birincisi, Merve OĞUZ ise il üçüncüsü olmuştur. 55 Kg da okullar arası tekvando şampiyonasında Erdem SARI kendi klasmanında il birincisi olurken Merve OĞUZ ise kendi klasmanında il üçüncüsü olarak okulumuzu başarı ile temsil etmişlerdir. Ayrıca; Erdem SARI okulumuzu bölge müsabakalarında temsil etmek için Mersin’de ki turnuvaya katılacaklardır.

Kutlu Doğum Haftası

Peygamberimiz Hz. Muhammed Mustafa Rebiül-evvel ayının 12. gecesi yani Mevlid kandilinde dünyaya gelmiştir. Tüm İslam dünyasında Hz. Muhammed (S.A.V)’in doğum gününü kutlamak amacıyla yapılan Kutlu Doğum Haftası kapsamında okulumuzda düzenlediğimiz etkinliklerle “Kutlu Doğum Haftası”nı kutlayarak Peygamberimizi yâd ettik.

OdaK
KIRTASIYE • KİTAP • OYUNCAK

Bölge Bayii

Merkez

Tel.: 0342 220 36 39 - 232 37 95
e-mail : odakitap27@hotmail.com
Karagöz Cd. Çukur Mh. İsmail Say Sk.
No.9/A Şahinbey / GAZİANTEP

Şube

Tel. : 0342 909 40 70
Gsm: 0545 909 40 70
Bahkent Mh. Kürşat Tüzmen Bulvarı
No.12/A Şehitkamil / GAZİANTEP

GÜNDEM

ÖZEL ÖĞRETİM KURSLARI

İSİM	YGS_1	YGS_2	YGS_3	YGS_4	YGS_5	YGS_6
BÜŞRA BAKAR	403,986	394,995	388,493	376,256	403,681	410,075
EMRE ODUNCUOĞLU	326,268	339,754	380,241	375,246	355,671	342,325
HATİCE AKYUZ	332,498	330,5	355,487	342	354,05	349,45
MURAT AKSOYLU	369,484	365,488	335,501	324,512	353,012	367
RIZA EMRE POLAT	340,734	326,998	336,736	320,502	352,677	354,825
ABDULAZİZ ÇETİN	324,742	316,25	328,74	318,75	336,475	335,525
SADIYE DEMİR	357,746	364,239	328,76	328,261	334,136	346,375
YEŞİM KILIÇOĞLU	331,238	328,241	322,742	305,509	333,509	340,75
YUSUF İSLAM K Pİ	282,749	266,765	334,223	321,985	332,185	313,05
GÜLCAN KARTAL	319,996	316,999	328,492	319,251	330,926	329,825
HELİN BOZGEYİK	258,512	242,279	347,968	343,972	330,847	295,875
MUHAMMED ALİ DEM	299,014	303,509	348,989	346,491	330,691	315,3
MEHMET CAN ASLAN	286,001	275,761	333,977	321,739	329,339	313,15
NESLİHAN KALKAN	299,753	294,758	334,735	327,742	329,067	317,425
KADIR KETE	315,252	318,498	333,243	324,002	328,527	325,975
İZZET SAĞLIK	348,49	350,488	316,506	309,513	328,063	341,95
TUĞÇE DEMİR	262,509	243,778	339,97	327,473	327,848	295,875
SONGÜL ÇAKMAK	306,745	300,501	324,736	311,999	327,424	323,075
FİDAN ÖZKAN	256,26	240,026	341,218	334,974	326,349	293,625
HALİL KORKMAZ	330,493	329,494	318,999	311,756	325,931	331,825
NURSEL AVCİ	327,476	325,229	304,988	271,022	325,697	343,075
MEDİNE YILMAZ	259,511	241,529	339,971	339,721	325,596	292,125
YEŞİLME NFATİH	253,763	237,529	338,72	337,471	322,096	287,875
BORA ÜZÜM	238,772	229,032	350,716	348,468	321,443	280,025
BERK NAHİRCİOĞLU	252,763	236,779	338,22	336,971	321,271	286,95
ERTUĞRUL TÜRKÖĞL	285,001	276,26	324,481	314,991	320,666	307,075
TALİP BALOĞLU	282,753	275,261	326,232	318,489	319,689	304,55
ABDULLAH KURTOĞL	339,974	338,975	293,497	264,776	319,351	343,925
BERKE YILDIRIM	292,003	284,261	322,987	320,74	318,74	306,25
AHMET ÖNER	239,77	228,781	344,218	342,469	318,019	278,7
SELVİ TAŞ	284,5	281,503	321,482	305,997	316,847	307,65
YUSUF ÇANIR	290,502	283,01	320,487	316,991	316,841	305,15
AYŞE SEZER	301,738	296,244	306,736	286,256	315,881	318,625
DOĞUKAN ÖZ	301,754	314,741	322,244	306,509	312,659	314,1
MERT DEMİRCİ	247,26	231,775	326,72	321,975	312,625	281,6
YUSUF EROĞLU	267,254	261,759	320,727	306,991	311,741	295,5
BERKAY SOHBET	269,245	255,009	309,225	292,491	311,366	298,125
NURSENA KIRAZ	245,762	230,527	327,221	325,723	311,173	278,55
KEREM AKDOĞAN	245,513	230,278	327,472	327,222	310,822	277,65
DİLEK POLAT	231,276	224,283	343,22	345,717	310,492	268,475
EZGİ KILUÇ	239,021	228,532	336,472	340,219	310,294	271,925
SÜMEYYE DAMAR	288,238	283,243	302,231	276,757	309,882	311,125
ZÖHRE EVİN	252,245	234,263	309,216	288,237	309,762	290,725
TUĞÇE AKÇİÇEK	271,247	257,51	307,728	296,24	308,84	295,4
GÜLSER N YILMAZ	288,998	294,243	312,487	292,007	308,632	308,125
ERAY HOŞAF	283,998	282,749	309,485	293,501	307,626	303,125
MİHRİBAN YAVUZ	235,514	224,026	327,468	320,975	307,325	273,65
GÜLBEN ÖZDEMİR	250,514	250,264	328,475	317,236	307,236	283,25
SERVET YURTTAŞ	274,498	265,757	307,981	295,494	307,169	296,575

Başarı Kararlılık İster...

0.342 322 48 38

UYGAR
ÖZEL ÖĞRETİM KURSU

Üniversite
Uygarla
Gelecek

MEZUN SINIFLARA
ÖZEL ÖĞRETİM KURSU
KAYITLARIMIZ DEVAM EDİYOR

UYGAR KARATAŞ ÖZEL ÖĞRETİM
UYGAR KALYON 1 ÖZEL ÖĞRETİM
UYGAR KALYON 2 ÖZEL ÖĞRETİM

0342 371 0 371

Karatay Mh. 404 Nolu Sk. No:13
Sahinbey/GAZİANTEP

0342 321 30 50

Budak Mh. Ali Fuat Cebesoy Biv.
No: 88/A Şehitkamil/GAZİANTEP

0342 399 99 09

Değirmenç Mh. Ali Fuat Cebesoy Biv.
No: 79/A Şehitkamil / GAZİANTEP

UZDİLLİ İNŞAAT

TAAHHÜT SAN. ve TİC. LTD. ŞTİ

dyo
BAYİİ

HIRDAVAT & YAPI
MALZEMELERİ

- SIVA
 - ŞAP
 - BETON İŞLERİ
- MAKİNALI SİSTEM
İLE YAPILIR**

FEVZİ UZDİLLİ
0.532 671 54 67
0.507 292 20 34

CUMAALİ DİŞLİ
0.532 789 63 51

İrtibat:
323 68 65

Kayaönü Mah. İpekyolu Cad. No:28/A Şehitkamil / GAZİANTEP

Amentü

İnsan
eşref-i mahlûkattır derdi babam
bu sözün sözler içinde bir yeri vardı
ama bir eylül günü bilek damarlarımı kestiğim zaman
bu söz asıl anlamını kavradı
geçti çıvgınların, çıbanların, reklamların arasından
geçti tarih denilen tamahkâr tüccarı
kararmış rakamların yarıklarından sızarak
bu söz yüreğime kadar alçaldı
damar kesildi, kandır akacak
ama kan kesilince damardan sıcak
sımsıcak kelimeler boşandı
aşk için karnıma ve göğsüme
ölüm için yüreğime sürdüğüm eczâ uçu birden
aşk ve ölüm bana yeniden
su ve ateş ve toprak
yeniden yorumlandı.

...

Hanidir görklü dünya dünyalar içre doğan?
Nerde, hangi yöremizde zihnin
tunç surlardan berkitilmiş ülkesi
ağızı bayat suyla çalkanmış çocuğa rahim olan
parti broşürleri yoksa kafiyeler mi?
Hangi cisimdir açıkça bilmek isterim
takvim yapraklarının arasını dolduran
nedir o katı şey
ki gücü
gönlün dağdağasını durultacak?
Hayat
dört şeyle kaimdir, derdi babam
su ve ateş ve toprak.
Ve rüzgâr.
ona kendimi sonradan ben ekledim
pişirilmiş çamurun zifiri korkusunu
ham yüreğin pütürlerini geçtim
gövdemi alemlere zerkederek
varoldum kayrasıyla Varedenin
eşref-i mahlûkat
nedir bildim.

İsmet ÖZEL

